

PROGRAM FOR FORSVAR FOR VELFÆRDEN

INDHOLD

1. del: Økonomien er syg	3
Radikalisering af den herskende klasse	3
Regeringens velfærdskommission – videnskab?	3
"Ældrebyrden" – borgerlig humbug	3
Hvorfor økonomi?	4
Danmarks nuværende økonomi	4
Boligmarkedet - nøglen til Danmarks økonomi	4
Historisk lav rente og enorme prisstigninger	5
Det virkelige problem for dansk økonomi	6
Hvad vil et bristet boligmarked betyde?	6
Boligboblen og velfærden	7
2. del: Forsvaret for velfærd	8
og kampen mod de borgerlige	8
Krigserklæring herhjemme og i udlandet	8
Arbejderklassen – det store flertal	9
Arbejderklassens bevidsthed	9
Hvor stærk er reaktionen?	10
Hvor stærkt står de borgerlige egentlig?	10
Velfærdskommissionens angreb	11
De kommende angreb	11
Klassen og dens ledelse	12
Reformisme bliver til kontrareformisme	13
Ledelsen holder tilbage	14
Fagbevægelsen må kæmpe for medlemmerne	14
Nationaliseringer under arbejderkontrol	15
Bryd med bankernes magt!	16
For en arbejderregering på et socialistisk program!	16
BILAG	18

INDLEDNING

Den borgerlige regering har snart siddet i fem år. Dette er til stor fortrydelse for mange aktivister i arbejderbevægelsen og på venstrefløj. Nedskæringerne i den offentlige sektor har gjort livet endnu surere for de, der i forvejen er presset. Arbejderbevægelsen har indtil nu ikke været i stand til at præsentere et alternativ, der har kunnet udfordre de borgerlige.

Formålet med dette dokument er at præsentere marxisternes svar på de angreb på velfærdsstaten, som de borgerlige har indledt. De bruger det nedladende begreb "ældrebyrden" som undskyldning for at nedbryde de sociale rettigheder og goder, som arbejderklassen har tilkæmpet sig i tiden efter anden verdenskrig. Vi mener, at der er brug for, at arbejderbevægelsen går til modangreb. Fagbevægelsen og arbej-

derpartierne bør ikke acceptere nedskæringer, men i stedet slås for, at de enorme værdier, der dagligt frembringes i dette samfund, bliver lagt under arbejderklassens egen demokratiske kontrol.

Vi vil i dette dokument forsøge at komme med et bud på, hvordan nedskæringerne kan stoppes, og hvilke krav, der må tages op i arbejderbevægelsen. Vi vil også forsøge at forklare, hvordan det kapitalistiske anarki i produktionen har ført til store problemer for økonomien. Vi mener ikke, at arbejderne skal bøde for, at det kapitalistiske system fungerer irrationelt. Hvis kapitalismen ikke har råd til velfærd, har de danske lønmodtagere, pensionister, unge, arbejdsløse og det store flertal ikke råd til kapitalismen. I stedet må velfærden genoprettes og udbygges under socia-

listisk planlægning med deltagelse fra det store flertal.

Det er vores håb, at de ideer, vi præsenterer i dette dokument, kan være en hjælp for aktive i arbejderbevægelsen, i ungdommens organisationer og andre, der ønsker et bedre samfund. Vi mener at kunne tilbyde et program, der kan udfordre de borgerlige, men ideer uden organisation er som en kniv uden et blad. Kun ved at gøre arbejdernes organisationer til ægte kamporganisationer, bliver det muligt at sætte de borgerlige stolen for døren. Vi opfordrer alle, der sympatiserer med de ideer, vi her præsenterer, til at kontakte os for at være med til at vinde arbejderbevægelsen tilbage på et socialistisk program.

1. DEL: ØKONOMIEN ER SYG

Radikalisering af den herskende klasse

Efter de borgerlige har fået regeringsmagten er det blevet mere og mere tydeligt, at der er splittelser i regeringens bagland. Dansk Industri har flere gange kritiseret Fogh-regeringen for ikke at være "ambitiøs" nok, altså ikke at angribe arbejderne og velfærden tilstrækkeligt hårdt.

Visse lag af kapitalistklassen er utålmodige, og ønsker dramatiske angreb på arbejderklassen så hurtigt som muligt. Mens andre lag, som Anders Fogh repræsenterer, er bange for at fare for hurtigt frem, men tager enkelt angreb af gangen, den såkaldte salamimetode.

Den radikale fløj af de danske kapitalister repræsenteres blandt andet af grupper som Cepos, der under dække af "videnskab" fører en ideologisk krig mod velfærd, den offentlige sektor, arbejdssikkerhed og social tryghed. Og selvfølgelig, al skat på de rige, aktionærer og kapitalejerne. Denne gruppe er ikke en "ligegyldig" forsamling, men består af topfolk inden for statsadministrationen, forsvaret, medierne og erhvervslivet. De vil ikke af med den borgerlige regering, men de ønsker en mere offensiv klassekampslinie mod arbejderklassen.

Regeringens velfærdskommission – videnskab?

Regeringen nedsatte den såkaldte velfærdskommission allerede i 2003. Begrundelsen var blandt andet, at befolkningen skulle forberedes på "de nødvendige beslutninger". Konklusionen var givet på forhånd.

Regeringen ønskede et "videnskabeligt" belæg for angreb på velfærden. Ligesom alt andet under kapitalismen, er "videnskab" en vare. Rapporter, der beviser det, man ønsker, kan bestilles mod betaling. Og respektable mænd og kvinder med fine titler vil levere dokumentation for, at et produkt har den ønskede effekt, at jorden blev skabt af Gud, at kriminalitet er genetisk bestemt, at sorte er mindre intelligente end hvide, eller at det er nødvendigt at skære ned på velfærden og sænke skatten for de rige, som Velfærdskommissionen anbefaler.

Velfærdskommissionens hovedargument for nedskæringerne er myten om den såkaldte "ældrebyrde". De har regnet ud, at der om 40 år vil være flere pensionister, end der er i dag. Disse pensionister, lyder argumentet, vil være et næsten katastrofalt dræn på statskassen med alle deres udgifter til pension, efterløn og den slags. Hvis man ikke vidste bedre, skulle man tro, at Moses var genopstået og havde nedkaldt de syv plager over den danske velfærd i form af pensionerede arbejdere, der tillader sig at leve videre, efter de har arbejdet for kapitalisterne i årtier.

"Ældrebyrden" har man fundet frem til ved at fremskrive den nuværende befolkningsudvikling, erhvervsfrekvens og økonomiske udvikling i det hele taget, frem til år 2045. Og så har kapitalisterne og deres repræsentanter i folketinget fundet ud af at vi vil være alt for få på arbejdsmarkedet i forhold til den mængde gamle der vil have trukket sig tilbage. Deres konklusion er ligetil: Det vil blive for dyrt at opretholde det nuværende velfærdsniveau, så derfor må

man sørge for at folk bliver længere på arbejdsmarkedet, og at ydelserne bliver mindre.

Der skal imidlertid ikke megen overvejelse til, før man må stille spørgsmålstegn ved disse konklusioner.

"Ældrebyrden" – borgerlig humbug

For det første er der store problemer med selve deres befolkningsfremskrivning. Velfærdskommissionen påstår at deres fremskrivninger, er den ultimative sandhed, men man kan sige sig selv at det er svært at vide noget om kommende generationers erhvervsfrekvens og størrelse, når de endnu ikke er født, ja tanken om at sætte børn i verden er jo ikke engang i hovedet på de 0 til 10 årige børn, der skal levere den nye arbejdsstyrke til år 2045. For yderligere illustration af det absurde i denne sag, kan man forsøge at forestille sig hvad man med bare nogenlunde sikker kunne sige om dagens samfundsøkonomi, hvis man havde forsøgt en lignende fremskrivning i år 1965.

Denne usikkerhed ses også i de sidste års forskning på området, hvor forskellige kommissioner og organisationer er kommet frem til vidt forskellige tal mht. fremtidigt befolkningstal og ændringer i levetiden (se boks)

Forudsætningerne for velfærdskommissionens beregninger er, at den økonomiske og generelle samfundsmæssige udvikling foregår i en lineær proces. Imidlertid viser historien, at dette langt fra er tilfældet. Hvis den gjorde det, ville det være nemt at beregne sig udenom kriser. Havde man i 1965 lavet en frem-

Prognose år	Prognose for befolkningstal i 2040
1996 (DS)	5.672 tus.
2001 (DS)	6.213 tus.
2002 (DS)	5.802 tus.
2003 (RVK)	5.261 tus.
Afvigelse fra min til max:	589 tus.

Prognose år	Levetidsændring frem til 2040
2002 (Regeringen)	+ 1 år
2003 (DØR)	+ 2,5 år
2003 (RVK)	+ 4 år
Afvigelse fra min til max:	3 år

(DS = Danmarks Statistik, RVK = Regeringens Velfærdskommission, DØR = Det Økonomiske Råd)

Kilde: <http://www.mobilisering.dk/Rapport%20nr.%201.pdf> s. 76-77 samt egne beregninger.

skrivning på basis af den daværende økonomiske situation, havde man fået et billede helt ved siden af den nuværende. I 1965 stod man i en situation, hvor økonomien længe havde gået fremad, mens tendensen i økonomien de sidste 30 år har været for nedadgående. I perioden efter 2. verdenskrig blev velfærden udbygget, hvorimod perioden fra midten af 70'erne har været en periode med nedskæringer, selv når økonomien er gået lidt frem.

Derfor afviser vi begrebet ældrebyrden, som et borgerligt dække over forsøget på en afmontering af velfærden.

Men bærer vi alligevel over med velfærdskommissionens fremskrivninger, så er det dog stadig humbug. Professor Jørgen Goul Andersen forklarer, hvad Velfærdskommissionens beregninger betyder:

»De mest pessimistiske beregninger lyder på, at de offentlige udgifter kan stige med op mod 5 procent af BNP, når det er værst. Det svarer groft sagt til tre års slap styring af de offentlige udgifter under Anker Jørgensen i 1970'erne. Det er naturligvis en sjat penge, men langtfra et uoverskueligt problem. Det svarer til faldet i det offentlige udgiftstryk fra 1996 til 2002, så vi risikerer i værste fald at komme tilbage til 1996-niveauet. Men så galt går det næppe«.

Det er med andre ord svindel og humbug, når arbejdsgiverne, de borgerlige politikere og deres købte "eksperter" prøver at få nedskæringerne på velfærden til at fremstå som en naturlov på linje med tyngdekraften.

Ligegyldigt om den såkaldte ældrebyrde stiger eller ej, betyder det ingenting for velfærden i forhold til ineffektiviteten i den kapitalistiske produktion og den konstante trussel om kriser, der følger med kapitalismen. Der bliver produceret masser af værdier, men de ryger direkte i kapitalisternes lommer; de fem procent af BNP, som Jørgen Goul Andersen taler om, svarer til omtrent en tredjedel af A.P. Møllers gruppens aktiver.

Hvis det ikke havde været de ældre, der var blevet udråbt som en byrde, så havde det været en anden gruppe.

Den eneste gruppe, der er en byrde for samfundet, er kapitalisterne, som suger profitterne ud af de værdier, der skabes hver dag af den danske arbejderklasse.

Når kapitalisterne udråber de ældre som en byrde, må det beskrives som ren arrogance – ikke bare er det arbejderklassen, der hele deres liv bliver tvunget til konstant at arbejde for at øge kapitalisternes profitter, og lide under det kapitalistiske systems fuldstændig manglende evne til at føre samfundet fremad. Nu bliver de også skudt i skene, at det er deres egen skyld – de kunne bare føde nogle flere børn!

Hvorfor økonomi?

For at kunne forstå den politiske situation, deriblandt Velfærdskommissionens påstande, er det nødvendigt at se på de underliggende faktorer, altså på økonomien.

Marxister ved, at det i sidste ende er økonomien, der er den overskyggende faktor. Som Lenin sagde: politik er koncentreret økonomi. Der er økonomien, der bestemmer, hvor store indrømmelser kapitalisterne er villige til at give arbejderklassen, og det er økonomien, der dikterer hvornår de store angreb fra kapitalisternes side må sættes ind for at sikre deres profitter.

Danmarks nuværende økonomi

Ud fra hvad vi får at vide i mediernes af "nødvendige" nedskæringer og forringelser i velfærden, kunne man let få den antagelse at Danmark på nuværende tidspunkt er i dybe økonomiske vanskeligheder. Den antagelse vare dog kun indtil man slår op på erhvervssektionerne i de borgerlige aviser. Her er man nærmest ekstatiske. Faktisk har de sidste par budt på imponerende overskud for både det private erhvervsliv og de offentlige finanser.

Som eksempel kan nævnes A.P. Møller – Mærsk's overskud der i 2003 var det største indtil da med hele 26,6 mia. kr. før skat. Til sammenligning vil efterlønnen ifølge FOA i 2006 koste 22,4 mia. kr. Det stopper imidlertid ikke her. I 2004 var overskuddet på hele 33,6 mia.

før skat og 24,4 mia. efter skat.

En anden af de tunge drenge inden for dansk erhvervsliv er Danske Bank. Også hos dem går det forrygende: i 2004 havde de et overskud før skat på 14,6 mia og i 2005 forventes det at beløbe sig til omkring 18,2 mia. Dette er over en fordobling af overskuddet på bare fem år.

Det er mere eller mindre det samme billede over hele linjen blandt de store danske selskaber. Overalt er profithøsten enorm. De store profitter i disse år kommer, fordi udnyttelsen af arbejdskraften er taget til. Altså ved at lade arbejderne løbe hurtigere. Og de borgerlige økonomers forventninger til fremtidens profitter er skyhøje. Men forudsigelser fra de borgerlige økonomer skal altid tages med et gran salt.

Generelt må det siges, at borgerlige økonomer har en tendens til at se kortsigtet og overfladisk på den grundlæggende økonomiske situation. Derfor oplever man ikke så sjældent at udtalelserne fra diverse analytikere svinger fra dyb pessimisme til eufori. Men er denne overfladiskhed så betinget af at de bare er uvidende og dumme? Nej, den bunder i at man hverken kan eller vil se den grundlæggende modsætning mellem arbejde og kapital, mellem at arbejderklassen på den ene side kun får udbetalt en del af de værdier (i løn) de producerer, resten går til kapitalisten (merværdi), og på den anden side skal købe de produkter tilbage de har produceret, hvilket i sidste ende resulterer i tilbagevendende, eller cykliske, overproduktionskriser. De borgerlige økonomer forsøger at løse modsætningerne ved eksport. Men det er klart, at der også er nogle lande, der er nødt til at importere, alle kan ikke sælge mere end de køber.

Hvis man vil vide hvilken retning økonomien grundlæggende bevæger sig, om vi går imod krise eller opsving, så må vi se på de modsætninger der konstant opbygges i det kapitalistiske samfund, og så forsøge at vurdere hvornår de kommer til udtryk.

Boligmarkedet - nøglen til

Danmarks økonomi

Der hvor modsætningerne i den danske økonomi kraftigst kommer til udtryk i øjeblikket, er gennem udviklingen i boligmarkedet. Grunden til boligmarkedets hovedrolle, skal findes i at de sidste års moderat opsving primært har været drevet af privatforbruget. Normalt er det investeringer, og dermed udvidelse af produktionen der driver et opsving frem. Men væksten i faste bruttoinvesteringer (Se bilag 1) er aftaget fra en gennemsnitlig årlig vækst pr. person i perioden med IT-boblen (ca. fra 1993 til slutningen af 90'erne) fra 1993 til 2000 på omkring 8,4 pct., til en gennemsnitlig årlig vækst fra 2000 til 2005 omkring 2,3 pct..

Samtidig var den årlige vækst i privatforbruget da "IT-eventyret" rigtigt tog fat, fra 1995 til 1998, ca. 3,1 pct. (Se bilag 2). Da boblen brast, blev den årlige vækst i privatforbruget negativ, med et fald på 0,1pct. i perioden 1998 til 2002. I vores nuværende "opsving" er det privatforbruget der trækker læsset med en gennemsnitlig årlig vækst fra 2002 til 2005 på omkring 4,6 pct..

Grunden til at krisen i dansk økonomi i '01, '02 og '03, i forbindelse med aktiekrakket, ikke blev større, hænger direkte sammen med den øgede private låntagning. Siden '93 er realkreditinstitutternes realkreditudlån vokset fra 789 mia. til 1.634 mia., altså med imponerende 107pct.!

Kapitalisterne og deres politiske repræsentanter kunne godt se, hvor det bar hen, og forsøgte derfor at sætte sig ud over den grundlæggende modsætning mellem arbejde og kapital, simpelthen ved at låne penge til arbejderklassen, så de kunne give dem tilbage til kapitalisterne ved køb af forbrugsvarer. Det svare lidt til et matadorspil hvor storebror har vundet alt hvad der kan vindes, men alligevel låner til lillebror så spillet kan fortsætte, og storebror vinde endnu større. Forbruget er altså blevet finansieret med låntagning, som så igen er stærkt knyttet til boligmarkedet.

Kredit, altså låntagning, giver i visse perioder kapitalismen rum til at udvide sig ud over sin naturlige grænse. Ved hjælp af lånte penge er det muligt at få et opsving til at vare i længere tid end

normalt. Der er blot ét lille problem ved gæld. Den har den ubehagelige egen-skab, at den skal betales tilbage. Man kan ikke blive ved at låne penge i en uendelighed, hvis der ikke er dækning for lånet i virkelige værdier. Siden 1998 er en alvorlig krise blevet afværget, selv om der har været overproduktion (eller "overkapacitet", som de borgerlige kalder det). Ved hjælp af massiv låntagning er krisen blevet udskudt. Men de grundlæggende modsætninger er intakte, og den øgede gæld vil blot forværre følgerne af en økonomisk krise.

Vi har i de senere år, og især de sidste par, været vidne til en eksplosiv prisudvikling på boligmarkedet. Det har især skyldtes den historisk lave rente og det faktum at mange spekulanter efter IT-krakket vendte sig væk fra aktiemarkedet og mod fast ejendom. Den spekulative del af boligboblen, kan tydeligt ses ved at omkring 5,5pct. af alle boliger i Danmark står tomme som spekulationsobjekter.

Historisk lav rente og enorme prisstigninger

Nationalbankens rente var på det seneste helt nede på 2pct., (hvilket i realiteten er en negativ rente da inflationen har været omkring 2,2pct.).

Denne situation har gjort det særdeles attraktivt at låne penge, især hvis man har været en af de heldige, der sad med hus inden det rigtig gik amok. Men selv hvis man havde købt fast ejendom så sent som i starten af 2005 og solgte igen til nytår ville man i gennemsnit, over hele landet have haft en fortjeneste på omkring 20 pct., og dét på et enkelt år. Det svarer til, at havde man købt en bolig til halvanden million ville man have tjent, hvad der svarer til 25.000 kr. om måneden. På papiret. For det er klart, at man kun får noget ud af sådan en prisstigning hvis den realiseres, altså hvis huset sælges. Og så skal man jo købe et nyt til den højere pris. Så ofte giver det ikke megen gevinst for arbejdere, men for kapitalister der har haft råd til at købe flere huse, har det været en god forretning. De store prisstigninger har også gjort det muligt at låne endnu mere i boligernes skyhøje friværdi. Friværdien er nøglen til, at det har været muligt at låne enorme summer til forbrug, der igen har drevet op-

svinget.

For de der ikke har solgt deres hus og dermed realiseret deres, fra himlen nedfaldne værdistigning, har der på grund af rentesænkninger efter IT-krakket, været rig mulighed for omlægning af lån, der har givet store besparelser til mange husejere. Igen har det haft en positiv indvirkning på privatforbruget. Det farlige mht. boligmarkedet og den lave rente er imidlertid at mange familier sætter sig for hårdt i det med nyt dyrt hus, i håb om gevinst ved videre prisstigninger. For de familier der har presset citronen for at få råd, hvilket har været nødvendigt hvis man vil have et sted at bo i for eksempel København, pga. boligmangel, har det ofte været nødvendigt at tage rentetilpasningslån, afdragsfrie lån eller en kombination. Det er reelt bankerne, der ejer boligerne, og det kan mange familier få at føle på en ubehagelig måde, når det økonomiske tidevand vender.

Rentetilpasningslånene har været attraktive pga. deres utroligt lavere rente, men usikkerheden er så meget større, idet de følger renteutviklingen. Og det er ikke svært at se hvor det bærer hen af nu. Både den amerikanske, den europæiske (og den danske) nationalbank har hævet renten. Den europæiske én gang med 0,25pct. den amerikanske så meget som 13gange (den europæiske centralbank har ikke tidligere sænket renten så voldsomt som den amerikanske).

Hvis disse familier var hårdt presset økonomisk før, ja så lader det ikke til at blive sjovt i den nærmere fremtid, hvor renterne ser ud til at ville stige.

Afdragsfrie lån har, ud over det ganske ubehagelige i at skulle betale lån af i bred almindelighed, også yderligere skyggesider, det er, så at sige, skabt til økonomisk ruin af de der tager det, hvilket oftest er arbejderklassen. Løbetiden på lånet er nemlig det samme, ligegyldigt om du har afdragsfrihed, i jeg ved ikke hvor lang tid. Så resultatet bliver altså at man skal betale sit lån tilbage på endnu kortere tid, og derfor med endnu større afdrag end normalt. Vi må huske på at folk, relativt set, har mange penge mellem hænderne nu (ud fra en traditionel, borgerlig samfundsøkonomi-

misk betragtning). Og i hvert fald lader fremtiden ikke til at blive lysere lige med det første. Derfor er det også et problem hvis familier sætter sig så hårdt i det (og det er mange nye arbejderfamilier som sagt tvunget til) at de mener de har brug for afdragsfrihed nu. Hvordan skal det ikke gå dem når tiderne bliver hårdere? Folk, der udskyder afbetaling på en gæld nu, gør det, fordi de er presset økonomisk. Om 10 år bliver de presset endnu hårdere, når afdragene skal falde.

Derudover er der mange boligejere der har benyttet den voldsomme værdistigning på deres ejendom til at tage lån i friværdien, for at finansiere deres hverdag og en rejse sydpå eller en ny bil. Faktisk er det sådan at den private gæld aldrig har været større. Husholdningernes nettogæld i procent af boligformuen er steget fra 37 pct. i 1995 til 78 pct. i 2003.

Det virkelige problem for dansk økonomi

Hvis vi bare kigger på dansk økonomi som et *Still-billede* så ser det som sagt ud til at gå rigtig godt. Der er som sagt store overskud i det private erhvervsliv. Men også på nationalregnskabet er der store plusser.

Man regner med et overskud på betalingsbalancen (Se bilag 4) i hele 2005 på omkring 45-50 mia. kroner. Så der er jo masser af penge at tage af til velfærdsforbedringer. Men i stedet for at bruge de mange penge på arbejderklassens velfærd, vælger regeringen at bruge dem til afbetaling af statens gæld.

Ifølge Nationalbanken betalte staten i 2004 33,5 mia., alene i renter på indenlandsk gæld, hovedsageligt til kapitalisterne. I 2005 regner Nationalbanken med, at staten vil betale 27,7 mia. i renter på gælden. Dertil kommer de egentlige afdrag på 89,1 mia., altså en samlet udgift på 116,8 mia. 23 pct. af afbetalingerne går til den offentlige sektor, og en mindre del går indirekte til lønmodtagerne gennem pensionsfonde, men langt størstedelen af dette uhyrlige milliardbeløb ryger direkte i kapitalisternes lommer. Statens indenlandske gæld, der i 2004 beløb sig til

474,6 mia., er opstået ved, at staten har lånt penge af de danske kapitalister. Kapitalisterne har ikke lånt disse penge ud for deres blå øjnes skyld, men for at kunne tjene fedt på renterne. Gælden er reelt betalt for længst, og det er direkte vanvittigt at fortsætte med at forære bankerne og kapitalisterne gigantiske milliardbeløb hvert år, blot fordi man engang i 1970'erne oplevede en økonomisk krise. Dette burde i omgående stoppes, og de mange penge kunne snildt bruges på mere og bedre velfærd for arbejdere, unge og gamle.

Ydermere har regeringen valgt at sænke selskabsskatten fra 30 til 28pct., hele 2 procentpoint! Dette er samtidig med, at de siger, der skal skæres ned.

FOA har på baggrund af tal fra Finansministeriet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd regnet ud, at det offentliges manglende indtægter på grund af skattelettelser og skattestop løber op i 26,2 mia. De, der har nydt godt af disse skattelettelser, er de med de største indtægter og størst ejendomsværdi. Det er omvendt Robin Hood-politik.

Men det såkaldte opsving vi oplever nu, og som fremgår tydeligt af diverse statistikker og grafer, kommer desværre ikke arbejderklassen til gode. Vi har selvfølgelig fået forbedret vores lånemuligheder, men forbedringer af velfærden har vi ikke set noget til. Tværtimod. Prisen på en togbillet er i gennemsnit steget 4,2pct. om året siden 2000 og en busbillet 7pct., mens inflationen generelt har ligget på omkring 2,6pct. om året i samme periode, og så har priserne på offentlig transport endda fået endnu et ordentligt ryk opad fra nytår.

Priserne på børnepasning og brændstof er også steget, alt sammen udgifter der rammer arbejderklassen hårdt.

Som man kan se af ovenstående, har arbejderklassen altså ikke vundet meget på det såkaldte opsving. Hele mølevitten er gået til aktionærer, virksomhedsejere og bankerne.

Ydermere har den del af arbejderklassen der bor i lejebolig oplevet at huslejen fra 1/1 2000 til samme tid 2006, er steget med 14,5 %, mens den generelle prisudvikling i perioden har været på

11.3 %. Og dette er ikke en "værdistigning" der kan realiseres af beboerne, men et rent dræn på denne del af arbejderklassens levestandard, til fordel for bolighejere og spekulanter.

Boligmanglen i især Københavnsområdet har også ført til at unge ikke længe kan få en acceptabel lejlighed eller ungdomsbolig, uden at have forbindelserne eller pengepungen i orden. Faktisk står mange unge i en situation som burde være et levn fra fortiden: at være økonomisk afhængig af sine forældre mange år efter man er flyttet hjemmefra og burde have levet sit eget liv, fordi "forældrekøb" har været nødvendigt for overhovedet at få et ordentligt sted at bo. Også priserne på andelslejligheder er steget, og her er det i bedste gangsterstil kutyme med penge under bordet.

Hvad vil et bristet boligmarked betyde?

Betydningen af et krak i boligpriserne kan ikke undervurderes. Med en gennemsnitlig årlig vækst i BNP fra 2000 til 2004 på bare 1,3pct. skal der ikke meget til at vælte læsset.

Men hvad vil det betyde for arbejderklassen? Som vi så i de foregående afsnit er det privatforbruget der driver økonomien, og privatforbruget er stærkt knyttet til bolig- og rentemarkedet, i og med at det for en stor dels vedkommende er kreditbaseret. Så et krak i boligpriserne vil betyde et fald i forbruget, og dermed en generel opbremsning af økonomien. Et fald i forbruget betyder selvfølgelig at arbejderklassen køber mindre, altså deres levestandard bliver forringet. Men den følgende opbremsning i økonomien vil også betyde færre indtægter til staten, og dermed til velfærd, færre arbejdspladser, i og med at kapitalisterne ikke vil investere, hvis folk ikke kan købe deres varer. Med andre ord en økonomisk krise.

Nu kan dette scenario virke lidt fortænk. Hvorfor skulle priserne på boligerne pludselig stoppe deres stigninger, og mon nu også det har den store effekt?

Ja, desværre er det ikke bare et tænkt eksempel. Vi kan bare rette blikket mod det store udland, der indtil for ny-

lig havde oplevet samme økonomiske udvikling som os, i større eller mindre grad. Men hovedkarakteristika var de samme: Stigende huspriser, stigende gældssætning, stigende privatforbrug. Historisk set er huspriserne altid gået op og ned. At tro at svingningerne på boligmarkedet pludselig skulle være sat ud af kraft, er både naivt og historieløst.

I Storbritannien er det kommet så vidt nu. Efter deres huspriser fladede ud, og endda er faldet i de større byer, har forbruget fulgt med og industriproduktionen forventes at være faldet med 1.3 pct. i 2005. Også Australien har siddet forrest i rutschebanen. Her er huspriserne kun steget med 1 pct. (i modsætning til tidligere år, hvor væksten har været på over 8 pct.) og i de større byer er de faldet med op til 10-16 pct. Faktisk er Danmark ét af de eneste lande i verden hvor huspriserne i 2005 er steget mere end 2004. Det er lige netop dette der er årsagen til at det er "gået så godt" for økonomien i Danmark, i modsætning til resten af Europa. Al de borgerliges snak om, at den danske økonomi er åh så sund i forhold til resten af Europa, er ren varm luft. Den eneste årsag er, at vi er bagud i forhold til den internationale udvikling.

Det kan også ses på det faktum, at banker og kreditinstitutter ikke længere kan nøjes med at låne ud til de sædvanlige krav om sikkerhed. Men kreditten må og skal udvides for at holde hjulene i gang i økonomien. Så de slækker på kravene. Samlet set er forbrugerkreditten (kontokort osv.) forøget med ca. 2 mia. siden 1999, hvilket svarer til en stigning på omkring 16 pct. og derfor kan man også se at netop kredit mod sikkerhed er begyndt at falde, mens højrisikolån til gengæld er på vej op. Det var også ønsket om fortsat vækst, der gjorde at rentetilpasningslåne blev indført. I dag udgør de cirka halvdelen af realkreditlåne.

Blankolån, altså lån uden sikkerhed, er den lånetype der er vokset mest markant siden 1999 og er ca. fordoblet (3,6mia til 6,6)

En sådan taktik fra penge og kreditselskabernes side er selvfølgelig farlig, men det er kapitalisternes eneste mu-

lighed. At skubbe problemerne foran sig. For dem er det pest eller kolera. Tag skraldet i dag, eller udskyd problemet. Men slippe udenom, det kan de ikke.

Problemerne er allerede begyndt at vise sig på det danske boligmarked. I august var den såkaldte "liggetid", dvs. den tid boligerne ligger fra de bliver sat til salg, til de rent faktisk bliver solgt, længere end i juli, som ellers er den måned hvor der bliver solgt færrest boliger.

I København faldt huspriserne 2,6 pct. i 4. kvartal af 2005 i forhold til kvartalet før, ifølge EDC. Dette er det første fald i årevis.

Det er klart, at et krak på boligmarkedet ikke indtræder så hurtigt som et aktiekrak. Almindelige mennesker køber jo ikke et hus det ene minut, for at sælge det videre det næste, man skal jo have et sted at bo. Men der til gengæld ikke tvivl om at faldet i boligpriserne denne gang vil gå meget stærkere end de sidste gange, i og med en så stor del af markedet er domineret af spekulation. Hvis 5,5 pct. af privatejendommene, som de spekulative opkøb udgør, pludselig sendes på markedet i tilfælde af faldende priser, kan det imidlertid få priserne til at falde hurtigere end ellers.

Boligboblen og velfærden

Det er altså helt andre problemer den danske økonomi står over for, end hvad regeringen og deres velfærdskommission påstår. Og det er problemer der desværre ikke ligger 40 år ude fremtiden, men i den nærmeste fremtid.

Det er rigtig at Danmark, sammen med resten af den vestlige verden, står over for store økonomiske problemer. Men at de skulle skyldes at erhvervsstyrken bliver ældre er det mest absurde man kan forestille sig.

Et fald i ejendomspriserne vil ramme arbejderklassen mange gange hårdere end et aktiekrak, i og med, at der immervæk er flere arbejdere der har huse på over en million kroner, end der er arbejder der har aktier for samme beløb. Der er ingen tvivl om, at ved et fald i huspriserne og deraf følgende fald i privatforbruget, vil angrebene på den danske arbejderklasse tage til i styrke. Kapitalisterne vil gøre alt for at bevare

deres profitter. Og i sådan et tilfælde vil det ikke være muligt, som enkelte borgerlige økonomer har forslået, for regeringen at ændre økonomien fra at være styret af indenlandsk efterspørgsel på forbrugsgoder, til eksport, for boligboblen er international og vil ramme de vestlige lande nogenlunde inden for samme tidsrum. Så der vil ikke være nogen at afsætte vores eksportprodukter til. Ydermere har USA, som har være lokomotivet for den globale økonomi, opbygget en så enorm gæld ved dets import af forbrugsgoder (ligesom de fleste andre vestlige lande), at boligboblen vil ramme verdensøkonomien ekstra hårdt.

De (kontra-)reformer som regeringen og Velfærdskommissionen foreslår har intet med "fremtidssikring" at gøre. Det handler om profitmaksimering.

Hidtil er det lykkedes for kapitalisterne at fastholde og udvide profitterne, dels ved at få arbejderne til at løbe hurtigere, og dels ved at holde dampen oppe ved hjælp af privat låntagning. Men folk kan kun låne og løbe indtil et vist punkt, det kan ikke fortsætte for evigt.

Det næste vi formentligt kan vente os af angreb, i tilfælde af international recession eller krise, vil være langt hårdere end de i forvejen massive angreb der er blevet fremlagt. I efterhånden et stykke tid har forskellige internationale institutioner kraftigt anbefalet Euro-området at udvide arbejdsugen til 40 timer, "for at kunne følge med den internationale konkurrence". Flere angreb af samme og større kaliber er i vente. Det kapitalistiske samfund har ikke råd til andet. Hvis ikke kapitalisterne får deres profitter, så lukker de deres virksomheder. Problemet er at der ikke høres noget svar på angrebene fra arbejderpartierne, og i virkeligheden er det forståeligt nok.

Hvis vi skal kunne klare os ud af de fremtidige problemer som det kapitalistiske system frembringer, så kræver det at man løser den grundlæggende modsætning mellem arbejde og kapital som er indbygget i det kapitalistiske system. På nuværende tidspunkt slingre økonomien beruset videre på kreditten, men som beskrevet kan det ikke fortsætte. Det er nu engang den ubeha-

gelige side af det at tage lån. De skal betales tilbage, og det med renter.

Det er svært at se, hvordan nogen skulle kunne give et reformistisk svar på de problemer vi står overfor. Hvor vil man skaffe den nødvendige købekraft fra, for at arbejderne kan købe deres produkter tilbage? Skal staten starte offentlige byggerier, pumpe penge ud af statskassen til arbejderklassen, så privatforbruget kan vedligeholdes, og kapitalisternes profitter ditto? – og dermed ikke nøjes med at hele den danske arbejderklasse er dybt forgældet, men også staten? Hvem skal betale de penge tilbage, som staten kommer til at skyldes? Som man kan se på bilag 5 er det næsten udelukkende arbejderklassen der bidrager til statens indtægter, og dermed er det også dem der kommer til at betale eventuel øget statsgæld. Hele politikken med at løse kriser gennem øget offentlig gæld, den såkaldte keynesianisme, slog fejl i 1970'erne og førte til en kæmpemæssig inflation. Det er en utopi at forestille sig, at man kan løse den kapitalistiske økonomis grundlæggende modsætninger ved at lade staten låne penge.

Arbejderpartierne kan kun fremkomme med reelle alternativer til borgerskabets nedskæringer, hvis det lykkes dem at kaste reformismens tunge åg af deres nakke. Der findes nemlig ingen løsninger inden for det nuværende systems grænser. Hvis man læser i de borgerlige finansmedier, vil man også hurtigt opdage, at de seriøse internationale af dem, kun har én løsning: Tag det i opløbet, og lad så ellers krisen komme. Det er i realiteten det eneste svar det kapitalistiske system, og dermed også de reformistiske ledere af arbejderpartierne kan fremkomme med: Krise. Og vi ved vel alle hvem der kommer til at stå i arbejdsløshedskøen, hvem der bliver sat fra hus og hjem når man ikke kan betale sit lån tilbage. Det er i hvert fald ikke kapitalisterne, de skal nok leve fedt som altid, ridende sikker og trygt på arbejdernes skuldre. Det er arbejderklassen der må betale for sin herres synder, ligesom den altid har gjort. Sådan vil det være lige indtil den dag, hvor arbejderklassen overtager kontrollen med de værdier, den selv frembringer

Hvad vi står overfor, er en klassisk

overproduktionskrise. Den eneste løsning er, at forlange at de værdier arbejderklassen skaber, bliver hos arbejderklassen selv. Hvis de 200 største virksomheder blev nationaliseret, så arbejderklassen i fællesskab og gennem central planlægning tog kontrol over virksomhedernes drift og overskud, ville man både kunne øge produktiviteten, nedsætte arbejdstiden og undgå nedskæringer. Ja, det ville endda være muligt at udvide velfærden. Hvis man holder de enorme summer for øje, som i øjeblikket bliver hentet hjem i overskud, ville det ikke være nogen sag.

Derfor er det heller ikke i sidste ende et spørgsmål om hvilken løsning man vil "vælge". Der eksisterer intet valg for arbejderklassen. Enten lader vi kapitalismens indre love virke, hvilket før eller siden må betyde, at kæmpe mængder produktionsmidler og produkter må gå tabt, for at "starte økonomien forfra" gennem en krise, pga. af kapitalismens overproduktion eller også tager arbejderklassen og dens organisationer sin skæbne i egne hænder og standser kapitalismens økonomiske vanvid.

2. DEL: FORSVARET FOR VELFÆRD OG KAMPEN MOD DE BORGERLIGE

Krigserklæring herhjemme og i udlandet

Under det økonomiske opsving i efterkrigstiden havde kapitalismen råd til at give indrømmelser til den vesteuropæiske arbejderklasse. Men efterkrigsopsvinget var en historisk undtagelse, der kun kunne lade sig gøre på baggrund af, at Europas produktionsmidler var blevet ødelagt under anden verdenskrig, og derfor skulle genopbygges, og en massiv gældssætning. Gældsboblen bristede i 1974-krisen, og siden da har der ikke været nogle nævneværdige fremskridt i de vesteuropæiske velfærdsstater.

Efter kollapset af Sovjetunionen og resten af den stalinistiske blok i Øst-europa, var de borgerlige euforiske. Imperialismen triumferede. George Bush proklamerede den "nye verdensorden", og nogle borgerlige ideologer talte endda om, at historien var slut. Nu havde

kapitalismen endegyldigt vundet, nu ville det gå fremad til evig tid, og hele verden ville leve under "Pax Americana".

I dag er der ikke et eneste atom tilbage af de borgerlige jubelsange. Ingen tror længere på evig fred og fremgang på kapitalistisk basis. Virkeligheden er vendt tilbage, og med invasionen og besættelsen af Irak er imperialisternes demokratiske maske krakeleret. De græder "demokratiske" krokodilletårer, mens de brænder Falluja med fosforbomber, torturerer fanger i hemmelige CIA-lejre og kæmper en stadig mere desperat kamp mod en overvældende modstandsbevægelse, der tæller omkring 400.000 bevæbnede modstandsfolk. Allerede Karl Marx sagde, at borgerskabets gamle motto: "Frihed, lighed, broderskab" er blevet erstattet af de mere tydelige slagord: "Infanteri, kavaleri, artilleri".

Men udenrigspolitikken er ikke andet

end en fortsættelse af indenrigspolitikken ud over nationalstatens grænser. Den samfundsklasse, der har bombet og plyndret Irak, er den samme, der ønsker at bombe og plyndre den danske offentlige sektor og de velfærdsgoder, som de danske arbejdere har tilkæmpet sig. Den danske kapitalisme er ikke længere i stand til at sikre, at arbejderklassen kan leve en nogenlunde tålelig tilværelse. Derfor har Fogh-regeringen samlet en flok højreorienterede økonomer (som i forvejen var kendt for deres nedskæringsiver), og kaldt dem for "Velfærdskommissionen".

Denne kommission er kommet med 43 forslag til, hvordan man kan skære ned på velfærden og give skattelettelser til de rige. Kommissionens slutdokument er en krigserklæring mod arbejderklassen og den levestandard, som blev sikret under efterkrigsopsvinget. Det er ikke bare i Irak, der bliver ført krig. Også herhjemme fører de borgerlige en krig,

der er rettet mod arbejdstid, dagpenge, pensioner og de offentlige uddannelser. De borgerlige har blæst til klassekrig i profittens hellige navn.

Arbejderklassen – det store flertal

Man hører dag ud og dag ind, at arbejderklassen ikke eksisterer, og at klassekampen er død og borte. I stedet hører vi, at der er vokset en stor middelklasse frem, og at samfundet er et service-, fritids-, overflods-, eller informationsfund, hvor klassernes betydning er helt eller delvist forsvundet. Men alt dette bygger på overfladiske ideer, der bliver solgt som "videnskab". Hegel sagde, at sandheden altid er konkret. Og hvis vi ser konkret på sagerne er det klart, at Danmark er et classesamfund.

For marxister er en klasse en gruppe, der har samme rolle i økonomien, det samme forhold til produktionsmidlerne (fabrikkerne, maskinerne, transportmidlerne, virksomhederne). I de mere industrialiserede lande, som Danmark, har vi primært to klasser; den ene klasse er en meget lille gruppe mennesker, der ejer produktionsmidlerne og ansætter folk til at arbejde for at producere produkter, som kan sælges på markedet, og dermed skaffe profit til ejeren. Det er grundlaget for, at dem, der ejer produktionsmidlerne, kan tjene penge, og derfor er de væsentligt rigere end resten af befolkningen. Den klasse, der ejer produktionsmidlerne, kalder marxister for kapitalister, fordi de ejer, kontrollerer og lever af den kapital, som arbejderklassen frembringer.

Den anden klasse er det store flertal, der ikke ejer produktionsmidlerne, og derfor er nødt til at være ansat hos kapitalisterne og sælge deres arbejdskraft til gengæld for en løn. Men bare fordi, en arbejder får 100 kroner i timen, siger det ikke noget om, hvor meget værdi, han producerer på en time. Måske producerer han værdier for 150 kroner, 200 kroner eller endnu mere. Men fordi han har indgået en kontrakt med kapitalisten, tilfalder denne forskel kapitalisten – det kaldes merværdi. Det er dybest set det, der er grundlaget for de enorme forskelle, der er på rig og fattig i hele verden. Den klasse, der sælger

sin arbejdskraft til kapitalisterne for at overleve, kaldes arbejderklassen.

Den andel af produktionsresultatet, som bliver udbetalt i form af løn (*lønkvoten*, se *bilag 7*), anslår Finansministeriet til at være 54,8 pct. i 2006. Resten af produktionsresultatet går til kapitalisterne i form af profit. I 2001 var lønkvoten på 56 pct., altså får arbejderne i dag udbetalt en mindre del af den samlede produktion end for fem år siden.

En typisk misforståelse er, at en arbejder kun er en, der har blå kedeldragt på og arbejder ved et samlebånd. Men det, der definerer en arbejder, er ikke hans redskaber, men hans forhold til produktionsmidlerne.

Hvad angår myten om en ny stor middelklasse, så er der intet belæg for, at vi pludselig har fået en kæmpe middelklasse. Andelen af industriarbejdere som procent af arbejdsstyrken faldet med ca. 5 pct. fra 1960'erne til 1990'erne, så andelen af industriarbejdere nu er på samme niveau som i 1901 (36 pct.) Men i samme periode er der sket en kraftig stigning i andelen af såkaldte funktionærer (fra 10 pct. til 53 pct.) Det er sket på bekostning af et kraftigt fald i antallet af selvstændige (53 pct. til 11 pct.) Nogle "funktionærer", som typisk er offentligt ansatte, pædagoger, lærere, HK'ere, IT-medarbejdere, osv., blev oprindeligt opfattet som mere privilegerede end mange arbejdere i byggeri og industri, men det er slut nu. Og selv hvis nogle lønarbejdere har bedre forhold end gennemsnittet, gør det dem ikke til middelklasse.

For marxister er middelklassen grupper som de selvstændige og bønderne. Men faggrupper som sygeplejersker, IT-ansatte og kassedamer har det samme forhold til produktionsmidlerne som arbejderklassen. Som sagt er det ikke redskabet, der gør forskellen, derfor er en stor del af disse funktionærer lige så meget en del af arbejderklassen som fabriksarbejderen.

Og mere endnu: i dag er der ca. 2,5 mio. lønmodtagere i Danmark. Heraf falder 60 pct. inden for LO-området, og endnu flere tilhører arbejderklassen. Hvis arbejderklassen på denne måde udgør det overvældende flertal på arbejds-

markedet, gælder det samme for pensionister (der har været arbejdere) og unge (der bliver arbejdere i fremtiden). Altså har de samme interesser *som en del af den samme klasse*. Det betyder ikke, at alle arbejdere har samme bevidsthed, eller nødvendigvis opfatter sig som en del af arbejderklassen. Bevidstheden er en ting, der er i stadig forandring. Men ligesom man ikke bedømmer en person på, hvad han mener om sig selv, men på hvordan han opfører sig, så bedømmer man ikke, hvilken klasse, folk tilhører, ud fra deres bevidsthed på et givent tidspunkt.

Arbejderklassens bevidsthed

Samfundet ændrer sig konstant, i nogle perioder hurtigere end andre. Den epoke, vi lever i nu, er først og fremmest kendetegnet ved stor turbulens. Alle-rede Marx sagde:

"Bourgeoisiet kan ikke eksistere uden uafsladelig at revolutionere produktionsmidlerne og altså også produktionsforholdene, det vil igen sig samtlige sociale forhold. For alle tidligere industrielle klasser var det derimod den første eksistensberettigelse at beholde den gamle produktionsmåde uforandret. De sociale omvæltninger i produktionen, de uafbrudte rystelser af alle sociale tilstande, den evige usikkerhed og bevægelse udmærker bourgeoisiets tidsalder frem for alle andre." (Marx/Engels, Det kommunistiske manifest)

Omvæltningerne i produktionssystemet er ikke noget, som arbejderklassen er isoleret fra. Arbejderklassens sammensætning er under permanent forandring, og det påvirker også klassens bevidsthed. Udviklingen af en klassebevidsthed er ikke en lineær proces. Efter store nederlag går bevidstheden tilbage. Gamle generationer bærer årtiers nederlag på skuldrene, og frustrationerne efter bristede forhåbninger ligger tungt i klassens bevidsthed. Denne byrde kan udsætte bevægelse blandt arbejderne, men des flere frustrationer, der ophobes, jo større vil eksplosionen være, når de finder deres udtryk.

Årtiers propaganda om classesamfundets ophør og de bedre forhold, som arbejderklassen opnåede i efterkrigsopsvinget betyder, at mange arbejdere

ikke længere opfatter sig selv som en del af arbejderklassen. Men al fornægtelse af arbejderklassens eksistens er et led i en borgerlig klassekamp. Ved at mindske arbejderklassens bevidsthed om sin egen eksistens, mindskes også arbejderklassens styrke. Derved bliver truslen mod kapitalisterne og deres profitter svagere. Men bevidsthed er ikke en statisk størrelse, og frustrationer kan ophobe sig i årevis før de endelig springer op til overfladen. Trotskij udtrykte det således, at en revolution er, når bevidstheden indhenter virkeligheden.

Hvor stærk er reaktionen?

I slutningen af 1990'erne og begyndelsen af det nye århundrede har vi været vidne til, at racistiske partier har vundet indpas i stort set hele Europa. Partier som det franske Front National, det belgiske Vlams Blok, det østrigske FPÖ og Dansk Folkeparti er tilsyneladende vokset op ud af det rene ingenting.

Det, som disse partiers vækst viser, er den ufattelige ustabilitet, der nu findes i selv de mest blomstrende og tilsyneladende stabile kapitalistiske lande i den nuværende periode. Det, som der især tiltaler de, der stemmer på partier som Dansk Folkeparti er, at de bliver opfattet som anderledes end de andre politikere og som nogle, der udfordrer den politiske elite. Folk er utilfredse med tingenes tilstand, de gamle ansigter og den gamle politik, der ikke kan løse deres problemer. Der er en dyb følelse af urolighed og et ønske om radikal forandring. Det kan vise sig som et pludseligt sving til højre i dag, men i morgen vil det blive til et lige så pludseligt og skarpt sving til venstre.

Degenereringen af arbejdernes traditionelle partier, socialdemokratiene og de stalinistiske partier, skaber skuffelser i arbejderklassen og har banet vejen for reaktionære gangstere som Le Pen og Pia Kjærsgaard. Vi kæmper selvfølgelig altid imod reaktion og racisme. Men det er en alvorlig fejl at råbe gevalt og skrig op om fascisme, hver gang en eller anden reaktionær demagog får lidt flere stemmer. Sådan en opførsel kan få arbejderklassen til at miste orienteringen og faktisk afvæbne den, når tiden kommer for en virkelig kamp imod

reaktionen.

At Dansk Folkeparti midlertidigt har opnået at få en del arbejderstemmer, er en ganske anden sag. Det bliver de ikke til et arbejderparti af. Den eneste grund til, at det er lykkedes, er, fordi Socialdemokratiets ledelse er gået så ekstremt meget til højre og har stået i spidsen for nedskæringer og forringelser af velfærden igennem mange år. På den måde har de legitimeret borgerlig nedskæringspolitik. Og "venstrefløjen" har ikke tilbudt noget som helst alternativ. I mange tilfælde er DF fremstået som mere "venstreorienteret" end SF og Enhedslisten med deres krav om bedre velfærd for gamle og syge osv.

At et borgerligt, dybt nationalistisk parti som DF kan få lov til at føre sig frem som "det nye arbejderparti" er en skændsel og en skam, og det skyldes udelukkende den højredrejede ledelse for arbejderbevægelsen, som har mistet al forbindelse til medlemmerne og almindelige arbejdere og kampen for bedre forhold og et ordentligt samfund.

For øjeblikket er de rigtige fascistiske organisationer alle steder blevet reduceret til små sekter med nogle få ivrige tilhængere. De griber måske ind imellem til terroristiske aktiviteter, men det viser bare deres afmagt og manglende evne til at få opbakning. Grunden til dette er indlysende. Den herskende klasse har ikke brug for disse elementer lige nu.

Den eneste måde, man kan bekæmpe reaktionen på, er ved at forene arbejderklassen bag en virkelig socialistisk politik. Racismen er en dødbringende gift, som underminerer arbejderbevægelsens vigtigste våben – klasseenheden. Vi bekæmper racismen i alle dens former, både de åbne og de skjulte. Men racismen bliver ikke fjernet ved hjælp af sentimentale erklæringer eller moraliserende taler fra "progressive" borgerlige. Den kan kun fjernes ved at fjerne dens sociale rødder, dvs. arbejdsløshed, boligmangel, dårlige skoler, hospitaler og anden velfærd. På kapitalistisk grundlag er dette en aldeles utopisk tanke.

Hvor stærkt står de

borgerlige egentlig?

Ved det folketingsvalg i træk har de borgerlige vundet. Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti har parlamentarisk flertal. Samtidig er Det Radikale Venstre gået frem på bekostning af arbejderpartierne. På overfladen ser det altså ud som om, at de borgerlige står stærkt, og et arbejderflertal virker for nogle helt urealistisk.

Trotskij forklarede, at valget til et parlament er et øjebliksbillede af klassernes bevidsthed, et fotografisk *still-billede*. Men et fotografi fortæller ikke noget om bevægelserne før og efter, det blev taget. Hvis man ønsker at forstå de virkelige bevægelser, bør man gå dybere ned i sagen end blot at se på et valgresultat og eventuelt nogle meningsmålinger.

De borgerlige fik regeringsmagten i 2001, efter Nyrup-regeringen havde skuffet de danske arbejdere. Opsvinget i 1990'erne var især baseret på en forhøjet udnyttelse af arbejdskraften, overarbejde, øget arbejdstempo og arbejdspress. Da arbejderklassen i 1998 krævede sin del af de værdier, opsvinget havde frembragt, stemte de nej til overenskomsten (på trods af fagtoppens anbefalinger), og der udbrød storstrejke. Efter 10 dage greb Nyrup-regeringen ind og tilsidesatte arbejdernes krav. Men det var ikke den eneste gang, Nyrup-regeringen skuffede de millioner af mennesker, der havde håbet på en bedre fremtid under en Socialdemokratisk regering.

Under Nyrup-regeringen er der blevet privatiseret og udliciteret som aldrig før, hvilket har ført til store forringelser for både ansatte og brugere af de forskellige områder. Manglende ressourcer har betydet katastrofale forhold for ældre, syge, skole- og gymnasieelever, ansatte i den offentlige sektor, og desuden er ting som boligmangel og klassekvotienter vokset. Samtidig er selskabsskatten blevet kraftigt beskåret. Efterlønsindgrebet, dagpengefóringelserne for de unge og indgrebet mod storstrejken i '98 er andre ting, der udstillede Nyrup-regeringen som utroværdig og ubrugelig.

Det lykkedes de borgerlige at vinde folketingsvalget i 2001 med løfter om

at forsvare og forbedre velfærden på enkelte områder, for eksempel forbedring af de ældres forhold og løfter om at forbedre sygehusvæsenet og at fjerne ventelister. Dette skulle opnås ved at udlicitere og privatisere i den offentlige sektor, men ved at bruge smarte vendinger som "frit valg for den enkelte" og "at sætte mennesket i centrum" skjulte man denne virkelige hensigt. Årsagen til denne store løgn er åbenbar; der er ingen partier i Danmark, der kan vinde et valg, hvis de ikke, i det mindste i ord, bakker op om velfærden.

Ved valget i 2005 var det slående, så lidt modstand, de borgerlige fik. Socialdemokratiet talte meget om efteruddannelse, og det er da også en udmærket ting. Men der var ingen reel opposition mod de fortsatte nedskæringer på den offentlige sektor, udflytningen af arbejdspladser eller Danmarks deltagelse i besættelsen af Irak.

Den eneste grund til, at de borgerlige fortsat har flertal i Folketinget skyldes alene manglen på et alternativ. Socialdemokratiets top er flere gange gået med i aftaler om finanslov og andre aftaler, der har betydet nedskæringer og krigsdeltagelse. I januar kom det tilmed frem, at dele af partiledelsen er klar til at acceptere de borgerliges skattestop. Venstrefløjens har stået på sidelinjen og mumlet lidt om "populisme".

Velfærdskommissionens angreb

Velfærdskommissionen fremlagde i december 2005 43 forslag til "reformer", der fra regeringens Orwell'ske nysprog kan oversættes til den mere korrekte betegnelse "nedskæringer".

Indholdet i forslagene var blandt andet følgende:

- Unge skal hurtigere ud på arbejdsmarkedet. Dette skal ske ved at omlægge noget af SU'en på de videregående uddannelser til lån, hvis de studerende ikke er "hurtige nok" og bonusordninger til de, der er hurtige til at starte på og gennemføre en uddannelse. Desuden er der lagt op til, at 10. klasse kun skal være for "svage" elever.
- Folkepensionsalderen skal hæves

til 68 år og efterlønnen skal afskaffes.

- Private pensionsopsparinger gøres obligatorisk og folkepensionen undermineres yderligere.
- Arbejdsløse under 30 skal tvangsaktiveres i underbetalt, meningsløst arbejde eller tvinges til at tage en uddannelse inden for et fag, hvor kapitalisterne mangler arbejdskraft.
- Dagpengeperioden skæres ned fra fire til to et halvt år, og den forlængede dagpengeret for 55-59-årige skal fjernes (på trods af, at det næsten er umuligt at finde nyt job for de fleste i denne aldersgruppe).
- Kontanthjælpsmodtagere skal have "ret og pligt" til "vedvarende" ophold i aktiveringscirkuset.
- Indvandrere "med svage dansk-kundskaber" skal kunne ansættes til under mindstelønnen.
- Skatten på arbejde skal ned, dog mest for de højstlønnede.
- Selskabsskatten nedsættes fra 28 pct. til 25 pct.
- Alle tilskud til boliger skal afskaffes.
- Statstilskuddet til kommunerne skal beskæres hvert år for at "motivere" kommunerne til yderligere udlicitering. Lederne i det offentlige skal desuden belønnes for at skære ned.
- Øget brugerbetaling i sundhedssektoren, for eksempel hos praktiserende læge og på skadestuen. Desuden brugerbetaling for hjemmehjælp.

Disse forslag er et utilsløret angreb på arbejderklassens velfærd. Oven i købet håner Velfærdskommissionen arbejderne ved samtidig at foreslå, at erhvervslivet og de rige skal have nedsat deres skat for mange milliarder.

De kommende angreb

Kort efter, Velfærdskommissionen havde fremlagt sine 43 forslag, holdt statsminister Anders Fogh et pressemøde, hvor han gjorde klart, at regeringen ikke havde tænkt sig at gennemføre alle forslag. I hvert fald ikke lige nu. Regeringen ville angribe velfærden gennem to "hovedspor", lod han forstå. På den måde kom Anders Fogh nærmest til at fremstå "moderat", fordi han kun ville

skære "en lille smule" på velfærden.

Men hvad er det for to "hovedspor", som regeringens nedskæringstog kører på? Vi kunne forstå, at det ene var, at vi skal "blive længer på arbejdsmarkedet". Hvorfor det skulle være nødvendigt, når tusindvis og atter tusindvis af arbejdere over 50 må lede forgæves efter nyan sættelse, hvis de bliver fyret, fortøner sig i det dunkle. Og så alligevel ikke. For sandheden er, at kapitalisterne snakker om "flaskehalsproblemer" mens der er over 800.000 i den arbejdsdygtige alder, der står uden arbejde. Det er bare ikke nok for de danske kapitalister. De er bekymrede for, at lønnen stiger for meget.

Et af de bedste midler, arbejdsgiverne har til at holde lønkrav tilbage, er truslen om arbejdsløshed. Truslen om udflytning af arbejdspladser. Truslen om import af østeuropæisk arbejdskraft til en ussel løn. Som enhver arbejder ved, bliver det ikke altid ved truslerne. Enhver arbejder ved også, at hvis der er stor arbejdsløshed (og dermed stor risiko for at miste sit arbejde), så er der større tendens til løntilbageholdenhed. Og til, at en endnu større del af produktionens værdi går til profit. Derfor ønsker kapitalisterne flere arbejdsløse. Derfor ønsker de "større arbejdsudbud" og "flere på arbejdsmarkedet" (ikke at forveksle med flere i arbejde). Det de ønsker, er at udvide arbejdsløshedskøen, så presset på lønnen bliver endnu større.

Hvad angår efterlønnen, så foreslår Velfærdskommissionen, at man "udfaser den" over en årrække. Denne kommission, der selv består af direktører, koncernechefer og professorer har tilmed den frækhed at påstå, at efterlønnen hovedsageligt bliver brugt af folk "uden nævneværdige helbredsproblemer". Det er en lodret løgn. Undersøgelser har gang på gang vist, at de fleste af de, der går på efterløn gør det på grund af nedslidning. På grund af, at deres leger er blevet nedbrudt, mens de har leveret merværdi til en kapitalist.

Under valgkampen 2005 sagde Anders Fogh følgende: "Vi rører ikke ved efterlønnen ... Det er udelukket." (citeret i "Før ørerne falder af – sandheden om valgkampen 2005" af Michael Jeppe-

sen.) Men som Bertolt Brecht sagde: "Når lederne taler om fred, ved almindelige folk, at krigen kommer."

Inden for den sidste periode har der været omfattende strejkebevægelser og generalstrejker i Frankrig, Belgien, Østrig og Tyskland mod arbejdsgivernes angreb på pensionerne. Nu kommer den europæiske bølge af angreb på ældre arbejder også til Danmark. Arbejderbevægelsen må sørge for, at protesterne og arbejdsnedlæggelserne følger med.

Det andet "hovedspor" er et utilslørt racistisk angreb på den del af arbejderklassen, som har indvandrerbaggrund. For det første vil regeringen indføre et pointsystem, der sammen med en "integrationstest" skal sikre, at kun indvandre med et tilpas højt uddannelsesniveau kommer til Danmark. Desuden bruges angrebene på indvandrere som en murbrækker for angreb på hele arbejderklassen, i og med at en mindre gruppe bliver brugt som løntrykkere og som undskyldning for at angribe de kollektive sociale rettigheder. Velfærdskommissionen foreslår, at der skal oprettes såkaldte "oplæringspladser", hvor arbejdere med indvandrerbaggrund skal kunne ansættes under mindstelønnen. Hvis det var sandt, at der var mangel på arbejdskraft ville sådan et forslag ikke give mening. Alene det, at de borgerlige stiller sådan et forslag er en implicit indrømmelse af, at "flaskehalsproblemerne" er en myte. Hvis der var en reel mangel på arbejdskraft, ville arbejdsgiverne desuden tage flere lærlinge ind, men det sker ikke – tværtimod er der tusindvis af unge, der ikke kan få en læreplads.

Ifølge Velfærdskommissionen skal sådan en ansættelseskontrakt vare i tre år. Så kan mester fyre den uheldige arbejder og ansætte nye arbejdere til under mindstelønnen. Dette er et uhørt angreb på arbejderens levebrød! Fagbevægelsen må afvise ethvert forsøg på at bruge indvandrere som løntrykkere. Det er aldeles uacceptabelt, at arbejdsgiverne skal have lov at bruge underbetalt arbejdskraft, hvad end det drejer sig om en dansk, svensk eller pakistansk arbejder. Profitterne er tårnhøje i dansk erhvervsliv, og mindstelønnen er i forvejen så lav, at det er svært

at få økonomien til at hænge sammen for mange arbejderfamilier.

Det er sandt, at arbejdsløsheden blandt indvandrere er urimelig høj. Men det er jo ikke de arbejdsløse, der ikke vil ansætte sig selv. Det er velkendt, at der i dansk erhvervsliv er en udbredt racisme, så arbejdsløsheden rammer arbejdere med de "forkerte" navne hårdere end deres danske klassefæller. Men løsningen er ikke at indføre et apartheid-løssystem, som Velfærdskommissionen foreslår. Hvis virksomheder har en racistisk praksis, bør ejeren fratages retten til at drive virksomhed.

Hele problemet med arbejdsløshed viser, hvor irrationelt det kapitalistiske system er. Mens de fleste arbejdere halser af sted i en stadig mere presset arbejdsdag, er der flere hundrede tusinde, der ikke har noget at lave. Grunden er simpel, og den hedder kapitalistisk anarki. Under kapitalismen eksisterer der planlægning af produktionen inden for den enkelte virksomhed. Ingen kapitalist ville nogensinde drømme om at lade "markedsmekanismene" råde internt på fabrikken. Men i samfundet som helhed er der ingen planlægning. Hvis de 200 største virksomheder i Danmark blev nationaliseret under arbejderens egen demokratiske ledelse og kontrol, ville arbejdsløsheden kunne afskaffes i et snuptag. Nogle i arbejderbevægelsen siger at dette krav er "utopisk". Men det eneste, der virkelig er utopisk er at forestille sig, at vi kan blive af med arbejdsløshed og øget arbejdspress på grundlag af kapitalismens fortsatte eksistens.

Klassen og dens ledelse

I gamle dage plejede de liberale at sige, at ethvert folk får den ledelse, den fortjener. Dette udsagn afspejler det evolutionistiske historiesyn, som opfatter den menneskelige udvikling som en langsom, gradvis proces. Imidlertid viser historien os, at et folk eller en nation kan have flere forskellige regeringer inden for et ganske kort tidsrum. Dette skyldes, at enhver nation består af flere klasser, der har forskellige interesser. Inden for disse klasser er der forskellige lag, som også er delvist modstridende.

Trotsky forklarede det således: "*Regeringer udtrykker ikke den systematisk voksende "modenhed" hos et "folk", men er et produkt af kampen mellem forskellige klasser og de forskellige lag inden for én og samme klasse, og endelig effekten af ydre faktorer - alliancer, konflikter, krig, osv. Dertil kommer at en regering, når først den er blevet oprettet, kan bestå meget længere end det styrkeforhold som skabte den. Det er netop ud af denne modsætning at revolutioner, statskup, kontrarevolutioner osv. opstår.*" (Trotsky, Klassen partiet og ledelsen)

Ledelsen for arbejderklassen afspejler ikke direkte klassens bevidsthed, dens modenhed og ønsker. Den nuværende ledelse for Socialdemokratiet har konsolideret sig i en periode, hvor aktiviteten blandt de danske arbejdere har været lav. Uden et pres defra har det været muligt for højrefløjen at tage magten i arbejderbevægelsen. Dette er ikke et udtryk for, at arbejderne er blevet borgerlige, snarere at de ikke ser noget alternativ, der er værd at slå for.

Socialdemokratiet har under Helle Thorning-Schmidt fortsat den højredrejning, som Poul Nyrup i sin tid var bannerfører for. Dette har ikke ført til den fremgang, som bureaukratiet (og alle de "kloge" politiske kommentatorer) troede. Tværtimod har højrekursen ført til den ene katastrofe efter den anden. Det ene nederlag er blevet fulgt af et nyt og værre. Arbejderne er flygtet fra partiet i takt med, at ledelsen har forsogt at efterligne de borgerlige.

Socialdemokratiets højrekurs har fået nogle socialister til at mene, at partiet ikke længere er et arbejderparti, og at man i stedet må lave "nye" partier uden for arbejderbevægelsen. Disse sektarikere har intet forstået. Da tredje internationale trådte ind på verdensscenen som en revolutionær massekraft under ledelse af Lenin og Trotsky, skete det ikke ved blot at "udråbe" nye partier, men som en konsekvens af en lang kamp inden for arbejderens masseorganisationer. Lenin førte en hård og sej kamp mod "venstre-kommunisterne", der mente, at den bedste måde at opbygge et revolutionært parti var ved simpel fordømmelse af reformisterne i stedet for at appellere til de arbejdere,

der var under socialdemokraternes indflydelse. Siden har alverdens sekterikere opbygget tusindvis af "partier", der aldrig er blevet til mere end bittesmå sekter uden for arbejderbevægelsen.

Arbejderklassens forhold til sin ledelse er ikke et mekanisk forhold, men et dialektisk. De påvirker hinanden, og ledelsen kan i en periode have en vis uafhængighed fra klassen, særligt i perioder, hvor klassen er inaktiv og ikke blander sig i politik. I løbet af historien er masseorganisationerne blevet tømt masser af gange. Men det er en generel lov, at når arbejderne bevæger sig, gør de det først og fremmest gennem deres traditionelle organisationer, da det er disse organisationer, der har bevist, at de kan gennemføre visse krav. Samtidig virker det mere praktisk at samles i samme organisation og sammen kæmpe for forbedringer i stedet for små, spredte organisationer. I masseorganisationerne vil der opstå konflikt mellem bureaukratiet og de aktive arbejdere, og hvis ikke den nuværende ledelse går med arbejderne, vil arbejderne afprøve andre tendenser. Når begivenhederne tager fart, kan der ske hurtige udskiftninger i arbejderklassens ledelse.

I Danmark er det Socialdemokratiet, DSU og fagbevægelsen, der optager pladsen som arbejdernes traditionelle masseorganisationer. Gang på gang har arbejderne vist, at det først og fremmest er gennem disse organisationer, arbejderne bevæger sig, når de prøver at tage kontrol over deres egen skæbne. Hvis arbejderne er i disse organisationer, må marxisterne også være der. Det er utilladeligt at skille de mest bevidste lag af arbejderklassen fra klassens brede lag. Når sekterikerne stiller sig ud på sidelinjen i deres små organisationer, overlader de i virkeligheden arbejderne til bureaukratiet i toppen af arbejderbevægelsen. Sådant en opførsel er kontraproduktiv og vil aldrig føre til noget. Vi kræver ikke af arbejderne, at de skal forlade deres egne organisationer. Tværtimod mener vi, at arbejderne må kæmpe for enhed mod de borgerlige og for at forsvare velfærden gennem de organisationer, de er i og har dannet for at forsvare deres interesser. Vores parole er en regering bestående af arbejderpartierne på et

socialistisk program.

Reformisme bliver til kontrareformisme

Socialdemokratiets ledelse er hoppet med på den "ansvarlige" vogn. De vil gerne være med til at forhøje pensionsalderen og efterlønsalderen. Ifølge deres forslag til reform af efterløn og pension skal man om 10 år starte en gradvis forhøjelse af efterløns- og pensionsalderen. Det er hensigten, at man efter dette skal være 62 for at gå på efterløn, i stedet for 60 som nu. Og for at få folkepension skal man være 67 i stedet for 65.

Hele Socialdemokratiets forslag har intet at gøre med socialdemokratisk politik. Det er ren og skær borgerlig nedskæringspolitik, der skal tvinge folk, der i forvejen arbejder alt for meget, til at knokle endnu mere. De ledende lag i partiet gør alt hvad de kan for at vise sig som handlekraftige og ansvarlige politikere, så de kan få fede bestyrelsesposter i det private erhvervsliv, når de engang er færdige i Folketinget (her er der ikke brug for efterløn!)

Helle Thorning-Schmidt og resten af højrefløjen i Socialdemokratiet fortæller os, at det er af kærlighed til velfærden, at de vil skære den væk. I virkeligheden er det åbenlys klassekamp. De har, bevidst eller ubevidst, erkendt, at det kapitalistiske system er inde i en generel nedgangsperiode, hvor der ikke længer kan "spildes" ressourcer på sådan noget som en god alderdom for arbejderklassen.

Da Helle Thorning-Schmidt blev valgt som formand for Socialdemokratiet, var der mange, der havde store forhåbninger til hende. Nu skulle der fornyelse til. Slut med de gamle ansigter og de mis-krediterede ministre fra Nyrup-tiden. Og dog var der mange, der stemte på Frank Jensen som formand. Han lænede sig op ad partiets venstrefløj og talte om, at partiet skulle "væk fra grøden på midten" og føre "klassekamp" mod de borgerlige. At over 40 procent af Socialdemokratiets medlemmer har stemt på en kandidat, der taler om klassekamp, viser, at mange af partiets medlemmer ønsker en mere offensiv linje til forsvar for arbejderklassens rettigheder. Og

hvis det gælder for partiets medlemmer, hvor meget mere gælder det da ikke for fagbevægelsens medlemmer!

Det må også siges, at Frank Jensen på ingen måde udgjorde et alternativ til højrefløjen i partiet. Han har siddet som minister i Nyrup-regeringen, og i den tid var det særdeles begrænset, hvad vi så til klassekamp fra hans side. Tværtimod har han vist, at han intet alternativ har til borgerlig nedskæringspolitik. Frank Jensen har deltaget i Socialdemokratiets højredrejning, han vil bare have, den skal foregå i et langsommere tempo end folkene omkring Helle Thorning-Schmidt ønsker.

Socialdemokratiet kunne sagtens slå de borgerlige. Der er ingen grund til at tro, at de borgerlige sidder så sikkert i stolen, som de gerne vil give indtryk af. De danske arbejdere ønsker ikke nedskæringer, men velfærd. Problemet er blot, at arbejderne egen ledelse holder dem tilbage. Ledelsen vil hellere være "ansvarlige" over for arbejdsgiverne end over for deres egen base.

Hvis Socialdemokratiet kørte en kampagne mod de borgerlige baseret på forsvar for velfærden og for arbejderklassens rettigheder, og førte den ud på alle arbejdspladser, er der ingen tvivl om, at de ville møde overvældende støtte. Problemet for ledelsen er blot, at kapitalismen i dag ikke giver rum for velfærd. Reformismen blev opbygget gennem perioder med økonomisk opsving, og hvor kapitalismen havde råd til at give indrømmelser til arbejderne. Det var de materielle forudsætninger for, at reformismen kunne vinde flertal i arbejderbevægelsen. Men de forudsætninger er ikke til stede i dag. I sådan en periode bliver reformisme til sin modsætning. Reformen bliver til kontrareformer, til nedskæringer og tilbagerulning af tidligere sejre.

Men reformisme uden reformer giver ingen mening. Det er årsagen til Socialdemokratiets krise. Arbejderne kan føle, at noget er galt, og at det ikke går den rigtige vej, men ledelsen tilbyder ingen forklaring. Og slet ikke et alternativ. Derfor er processen langsom. Men bevidstheden udvikler sig under overfladen. Frustrationerne bliver ophobet. Før eller siden vil de finde et udtryk.

Ledelsen holder tilbage

Problemet er, at når arbejderne begynder at søge løsninger, finder de vejen spærret af deres egen bureaukratiske ledelse. Da omkring 700 tillidsfolk i august 2004 mødtes i Odense under overskriften "faglige krav til en ny politik" for at diskutere krav til en ny regering bestående af arbejderpartierne op til det valg, man vidste ville komme i 2005, blev mødet saboteret af Socialdemokratiets top, uden at hverken Enhedslisten eller "kommunisterne" gjorde noget for at forhindre det. Ved hjælp af bureaukratiske manøvrer fik de "udsat" beslutningerne til efter valget. S-toppen skulle ikke nyde noget af at komme til magten på baggrund af kravene fra arbejdspladserne. For det ville jo betyde, at de ville ryge i konflikt med bankerne og kapitalisterne.

Arbejdernes egne partier virker ikke som en hjælp, men som en forhindring. Men historiens love er stærkere end det bureaukratiske apparat. Hvor meget Helle Thorning-Schmidt og resten af det ledende lag i arbejderbevægelse end anstrenger sig, vil de ikke stoppe massernes vilje. Som tiden går vil deres forsøg på at holde bevægelsen tilbage træde klarere frem for arbejderne.

Fagbevægelsen må kæmpe for medlemmerne

Arbejderne har brug for fagforeninger i kampen for deres krav – både når det gælder de daglige krav og de krav, der peger ud over kapitalismens begrænsninger (overgangskrav). I Danmark organiserer LO langt over en million arbejdere. Marxisterne står forrest i kampen for arbejdernes krav, selv når det kun drejer sig om ganske beskedne interesser og demokratiske rettigheder. Marxisterne deltager i arbejdernes masseorganisationer for at styrke dem og gøre dem til ægte kamporganisationer.

Marxisterne kæmper imod alle de snævre bånd, der binder fagbevægelsens aktive. Vi går imod arbejdsgivernes forsøg på at tøjle arbejdernes organisering med faglig voldgift, arbejdsret og bøder. Vi kæmper for arbejdernes ret til selv at afgøre, hvad deres orga-

nisationer skal gøre. Vi forsvarer retten til at strejke. Vi forsvarer demokratiet i fagbevægelsen. Alle de, der indskrænker strejkeretten eller fagforeningernes interne demokrati, er en hindring for arbejdernes kamp for et bedre samfund.

Når fagtoppen undskylder sin manglende handling mod den borgerlige regering med, at "medlemmerne ikke gider", afslører bureaukratiet ikke andet end sin egen uvilje til at kæmpe arbejdernes krav. Disse bureaukrater har ingen tillid til medlemmerne. Marxisterne stoler på arbejderklassens kræfter, vi har tillid til, at vores klasse kan og vil kæmpe for at ændre samfundet. Gang på gang inden for de sidste par år har vi set, at arbejderne er gået i kamp, men er blevet svigtet af ledelsen.

Vi så det med pædagogerne. Da der i 2003-04 var omfattende strejker og protester blandt pædagogerne i Århus, Aalborg, Odense, Horsens og andre steder, fik de ingen støtte fra ledelsen. BUPL's formand, Annette Trads Hansen, sagde endda, at hun ikke kunne mindes, at pædagogerne tidligere havde været så vrede. Hvis forbundet ikke skal stille sig i spidsen, når medlemmerne er fyldt med kampvilje som aldrig før, hvornår skal forbundet så kæmpe?

Vi så det med slagteriarbejderne. NNF's ledelse endte i 2005 med at acceptere lønnedgang mod truslen om fyring. I øvrigt kort efter, Danish Crown havde fremvist sit bedste regnskab nogensinde med et overskud på 1,26 mia. Slagteriarbejderne er en militant og handlekraftig del af arbejderklassen, og de lammede gennem 2005 jævnligt den danske kødproduktion. Hvis der er nogle, der tvivler på deres vilje til at kæmpe, må de være blinde. Alligevel kapitulerede NNF's ledelse.

Vi ser jævnlige konflikter hos postarbejderne. Men det er lokale strejker, der ikke samles. I København har der været arbejdsnedlæggelser på Nørrebro, Vesterbro og i Nordvest. Men ofte har strejkerne en desperat og panisk karakter. Der er ingen plan for at vinde kampen, derfor er konflikterne på nuværende tidspunkt kortvarige og spredte. En undersøgelse har vist, at postarbejderne er de mest stressede arbejdere

i Danmark. Fagforeningen har praktisk talt intet gjort for at modvirke dette. I stedet for at samle protesterne har man forhandlet med mester. Det er selvfølgelig vigtigt at være en god forhandler, men årevis af forhandlinger har ikke ført til andet end nedskæringer. Der er brug for, at ledelsen tager sin opgave alvorligt og viser en vej væk fra stress og slid gennem en kamp for at få nationaliseret Post Danmark og få ansat det nødvendige personale, så postarbejderne ikke bliver slidt ned.

Det er den samme historie hos buschaufførerne, særligt i København. I årevis er der blevet skåret på køreplanerne, så de nu er fuldstændig urealistiske. Dette lægger et enormt pres på chaufførerne, og protesterne udebliver da heller ikke. Desværre har de lokale strejker ikke stoppet arbejdsgivernes angreb. Der er brug for, at protesterne samles, hvis kampen skal vindes.

Kabinepersonalet i SAS har også kæmpet. Deres kamp mod ledelsens krav om lønnedgang endte med, at de nu får endnu mindre for det samme arbejde. Ledelsen for Luftfartsfunktionærerne havde intet at stille op mod arbejdsgiverne, fordi de accepterer arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Det er netop her, reformismen spiller fallit. I stedet for at acceptere lønnedgang (eller fyringer), burde fagforeningen kræve, at SAS blev nationaliseret og regnskaberne åbnet, så arbejderne kan kontrollere driften. SAS' direktør lider dog ingen nød – kort efter kabinepersonalets lønnedgang, hånede aktionærerne de ansatte ved at forhøje direktørens løn med flere millioner.

Kampene på arbejdspladserne er ikke blevet samlet. Men grunden til, at man har landsdækkende fagforbund er jo netop, at man kun vinder ved at stå sammen. I stedet for at kigge den anden vej, når medlemmerne protestere, bør ledelsen agere som en ledelse og stille sig i spidsen for en samlet kamp på tværs af kommuneegrænser og faggrupper.

Alligevel fortsætter bureaukratiet med at skyde skylden på arbejderne. En ledelse, der opfører sig sådan, lever på lånt tid. De ledende lag vil blive udfordret af begivenhedernes gang og fag-

foreningernes medlemmer. Marxisterne står forrest i kampen for en ledelse, der vil slås i stedet for at dukke nakken. Alle bevidste arbejdere må samles om et program for at forsvare velfærden. Der må indkaldes til konferencer, hvor man kan diskutere, hvordan man bedst kommer af med de borgerlige.

Vi har allerede set de første spæde skridt til, at dette sker. Fagligt Ansvars konferencer (blandt andet Århus 2002 og Odense 2004) er et varsel om, hvad vi kan vente os de næste år. Arbejderne vil forsøge at finde en måde, de kan ændre tingenes tilstand på, og i denne proces vil arbejdernes masseorganisationer blive rystet fra top til bund.

I januar 2005 blev eksklusivaftalerne erklæret for at være i strid med menneskerettighederne. Dette er fuldstændig absurd. Eksklusivaftaler er en demokratisk ret, som absolut må forsvares. Hvis flertallet af arbejderne på en virksomhed beslutter, at man skal være medlem af en bestemt fagforening for at arbejde på stedet, og man laver en aftale med arbejdsgiveren om dette, så må man følge det. Det skal regeringen ikke blande sig i. Men i sig selv er eksklusivaftaler ikke meget værd. De har ofte virket som et middel til bedre at kontrollere de ansatte og ikke som et middel til at få bedre forhold. Når arbejdsgiveren var sikker på, at alle var i én fagforening, så kunne han lettere lave samlede aftaler, der sikrede arbejdsfreden. Og det er det, der er hele humlen – hvis fagbevægelsens ledelse kun er opsat på samarbejde og fred og ro med arbejdsgiverne, og ikke på at slås for bedre forhold for deres medlemmer, så er der ikke meget fis ved en eksklusivaftale eller en hvilken som helst anden faglig rettighed, for den sags skyld. De faglige rettigheder skal forsvares og helst udvides, men vi må slås for, at de bliver brugt til det, de skal bruges til – at kæmpe imod arbejdsgivernes pres og for bedre løn- og arbejdsforhold for arbejderne. En ledelse, der kun forsvare formelle rettigheder og ikke prøver at bruge dem til noget positivt, er der ingen, der har brug for. Det, vi har brug for, er en ledelse, der vil kæmpe seriøst for arbejderens krav, og som ikke er bange for at lægge sig ud med arbejdsgiverne.

"Dagpenge-sagen" fra 2004 viste, hvilken magt den danske fagbevægelse har, hvis den tør bruge den. Da regeringen truede med at skære i dagpengene, blev planerne omgående taget af bordet efter fagbevægelsen truede med højere krav til overenskomstforhandlingerne. Det var nok noget, der kunne få arbejdsgivernes repræsentanter i regeringen til at trække følehornene til sig. Dette skete uden nogen form for kamp. Hvis fagbevægelsen blev mobiliseret til et storstilet angreb på de borgerlige med massestrejker og demonstrationer, ville det få selv den mest højreradikale regering til at opføre sig som en artig skolepige. Det, dagpengesagen viser, er at de borgerlige kan besejres, hvis arbejderbevægelsen mobiliserer sine kræfter.

Ungdommen er ofte et godt barometer for, hvad der foregår under overfladen hos arbejderklassen. I de senere år har vi set, at ungdommen er blevet mere aktiv. De store protester under "Stop Nu"-bevægelsen i efteråret 2004 viser, at der er røre i ungdommen. Modsat den officielle myte om, at ungdommen er sløv og passiv, har protesterne, særligt på gymnasierne, slået fast, at de unge er klar til at kæmpe.

I takt med at arbejderne bliver aktive i klassekampen, vil fagbevægelsens ledere stille efter at blive ledere for massebevægelsen. Lederne vil føre forsøgnspolitik over for arbejdsgiverne og forsøge at kastre massebevægelsen, gøre den uskadelig. I sådanne situationer accepterer marxisterne ikke blot ledelsens bud, men er om nødvendigt klar til at skabe organisationer, der nøjere svarer til kampen mod de borgerlige - under forudsætning af at dette vil være gavnligt for det videre opgør med bureaukratiet, når den aktuelle kamp er overstået, ligesom enheden i klassen og bevægelsen altid er af afgørende betydning. Marxisterne står forrest i kampen for at organisere alle levende og militante lag i fagforeningerne i opposition mod bureaukratiet.

Nationaliseringer under arbejderkontrol

Den første forudsætning for at forsvare velfærden og sikre forbedringer er, at de vigtigste industrier bliver ekspropri-

eret og derefter kørt af arbejderne. Men under kapitalismen kræver vi også, når lejligheden byder sig, at forskellige nøglesektorer bliver nationaliseret under arbejderens egen ledelse og kontrol. Som svar på kapitalisternes udflytning af arbejdspladser kræver vi, at de udflytningstruede arbejdspladser overtages af staten. Når kapitalisterne vil afmontere industrien fordi profitraterne er højere et andet sted, kræver vi, at fabrikkerne bliver nationaliseret.

Når vi siger nationalisering, mener vi ekspropriation uden erstatning. Det er arbejderne, der har bygget fabrikkerne, lavet maskinerne, gravet kabler ned og transporteret varerne. Det er arbejderne, der har skabt kapitalisternes profitter. Derfor afviser vi at give erstatning til kapitalisterne. Når ejerskabet af en virksomhed overgår til staten kræver vi, at det er arbejderne, der får den afgørende indflydelse på driften. Bestyrelsen i nationaliserede virksomheder bør bestå af 1/3 repræsentanter fra de ansatte, 1/3 repræsentanter fra fagforeningen og 1/3 fra en ny arbejderregering. På den måde sikres arbejderens flertal, mens samfundets overordnede interesser tilgodeses.

Nationaliseringen af visse industrier i Venezuela har sat spørgsmålet om arbejderkontrol og nationalisering på arbejderklassens dagsorden. Marxisterne var de første til at rejse kravet om nationalisering af lukkede fabrikker i Venezuela, og alle andre tendenser afviste det som "utopi". Der er en proces i gang, hvor store fabrikker i Venezuela nationaliseret, og debatten om arbejderkontrol og socialisme blandt de venezuelanske masser viser den revolutionære energi, som arbejderklassen besidder. Marxisterne i Venezuela opfordrede fra starten arbejderne til kun at stole på deres egne kræfter i kampen for nationalisering, men vi sammenkædede også spørgsmålet om nationalisering af enkelte industrier med spørgsmålet om arbejderklassens magtovertagelse.

Når alt kommer til alt er det jo ikke tilstrækkeligt blot at nationalisere de mest fallerede virksomheder, som alligevel er truet af lukning, fallit og udflytning. Det er vigtige krav at rejse, javel, men langt fra tilstrækkeligt. Små "øer" af ar-

bejderkontrol i et kapitalistisk hav duer ikke. De er stadig nødt til at konkurrere på markedsvilkår, med alt hvad det indebærer af planløshed, irrationalitet, anarki og tilbagevendende kriser. For at sikre, at økonomien kan udvikle sig rationelt og dynamisk er det nødvendigt at nationalisere de vigtigste virksomheder. Marxisterne kræver, at en arbejderregering på et socialistisk program som en af sine første gerninger nationaliserer de 200 største virksomheder. Hvis kapitalisterne vil rejse ud af landet, må vi svare: "rejs i blot. Men det er os, der har bygget jeres fabrikker, jeres maskiner, skibe og fly, det er os, der har skabt jeres formuer. Så dem beholder vi.

Bryd med bankernes magt!

I kapitalismens første tidsalder herskede der en vis tilstand af fri konkurrence. I dag er kapitalen koncentreret på så få hænder, at fordums "fri konkurrence" virker som grå oldtid. Marx forklarede, at kapitalismen har en tendens til at koncentrere samfundets rigdomme, kapitalen, på stadig færre hænder. Nogle få store virksomheder dominerer totalt økonomien og har trængt småborger-skabet væk fra historiens scene.

Lenin forklarede i sin bog "Imperialismen", der er mere aktuel end nogensinde tidligere, hvordan bankerne har fået en ny rolle i forhold til kapitalismens tidlige dage. Deres oprindelige rolle var betalingsformidling. Deres rolle i den sammenhæng er at forvandle passiv pengekapital til aktiv pengekapital ved at samle indkomster af enhver art og stille dem til kapitalistklassens disposition.

Nu er bankerne vokset ud over den rolle. Bankvæsenet er i dag koncentreret i nogle få institutioner, og de er blevet til mægtige monopolindehavere, der råder over langt de fleste kapitalisters og småhandlendes forretning og kredit. Den største del af produktionsmidlerne i de avancerede kapitalistiske lande var allerede på Lenins tid *de facto* kontrolleret af bankerne. I dag er koncentrationen endnu større, bankernes magt endnu mere uhyrlig.

Vi hører ofte, vi lever i et demokrati. Vi må sige hvad vi lyster. Så længe det er bankerne og finansfyrsterne, der træf-

fer de vigtige beslutninger, forstås. Den økonomiske magt ligger uantastet hos bankerne. Folketinget kan ikke træffe beslutninger uden om bankerne. Man kan ikke styre, hvad man ikke ejer, og det er hele humlen i, hvorfor det er nødvendigt at nationalisere bankerne. Det er umuligt at tage et eneste alvorligt skridt fremad mod det kapitalistiske anarki i produktionen, hvis man samtidig lader kapitalisterne kontrollere bankerne.

Bankerne har spundet guld på den enorme gæld, som den danske arbejderklasse har taget i den seneste periode. Det er helt varvittigt, at en lillebitte minoritet, der sidder på bankerne, skal tjene styrtende summer på, at almindelige mennesker gennem de senere år er blevet presset ud i en situation, hvor de har været tvunget til at tage lån for millioner.

Trotsky sagde om overtagelsen af bankerne: "*For at skabe et samlet investerings- og kreditsystem efter en rationel plan, der svarer til hele folkets interesser, er det nødvendigt at slutte alle bankerne sammen til en fælles national institution. Kun ekspropriation af de private banker og koncentrationen af hele kreditsystemet i hænderne på staten vil forsyne denne med de nødvendige virkelige, dvs. materielle ressourcer – og ikke blot papir- eller bureaukratiske ressourcer – til økonomisk planlægning.*" (Trotsky, Overgangsprogrammet)

For en arbejderregering på et socialistisk program!

De borgerliges angreb på velfærden sker ikke, fordi politikerne er "onde". Årsagen til, at velfærden er under angreb er, at kapitalismen i dag er et system i generel nedgang. Produktionen, og dermed samfundets fremgang, begrænses af den private ejendomsret til produktionsmidlerne og nationalstaten. For at sikre kapitalisternes profitter, vil de have arbejderne til at bære byrden for, at systemet ikke går fremad. Arbejderne producerer masser af værdier, men frugten af samfundets produktion er underlagt et lille mindretals enevældig kontrol.

Menneskehedens tragedie er, at ledelsen for arbejderklassen har accepteret

kapitalismens rammer. Reformisterne i arbejderbevægelsen voksede sig stærke i de perioder, hvor det var muligt at sikre fremgang uden at bryde med kapitalismen. Deres autoritet er historisk betinget, og grundlaget for reformismen er borte.

Vi kan ikke sige, hvornår begivenhederne vil indtræffe, men vi kan pege på de grundlæggende modsætninger, som er indbygget i den nuværende periodes natur. Vi kan med sikkerhed sige, at den danske arbejderklasse ikke stiltiende vil se til, at velfærden bliver afmonteret, at arbejdstiden sættes op, og levevilkårene forringes for arbejderne. Eksplosioner er indbygget i periodens natur.

Marxisternes svar på den borgerlige regerings angreb hedder en arbejderregering på et socialistisk program. Sekterne uden for arbejderbevægelsen tror, at blot de råber højt nok, vil arbejderne komme til dem. Men det vil aldrig ske. Vi siger til arbejderne: genindtag jeres egne organisationer! I stedet for at overlade lederskabet for arbejderbevægelsen til højredrejede bureaukrater, bør I oversvømme fagbevægelsen og arbejderpartierne og kræve, at de fører arbejderpolitik.

Kampen for at vælte de borgerlige af pinden må anskues konkret. Vi "kræver" ikke af arbejderne, at de skal komme til os, og så vil vi løse problemerne. Vi opfordrer alle arbejdere og unge til at stå sammen for at vælte de borgerlige og sætte en stopper for nedskæringerne. Vi opfordrer arbejderklassens organisationer til at kæmpe sammen. Vi opfordrer arbejderpartierne til at tage magten fra de borgerlige. Marxisterne har ikke flertal i arbejderbevægelsen, men det afholder os ikke fra at opfordre arbejderpartierne til at tage magten i deres hænder. Vi står bag Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, når de tager skridt imod de borgerlige. Omvendt forbeholder vi os retten til at kritisere de fejl og mangler, vi ser, og vi deltager aktivt i arbejdernes organisationer og kæmper for en linje, der tilgodeser arbejdernes interesser.

Vores alternativ til den borgerlige regering er en arbejderregering på et socialistisk program. Det indebærer,

at arbejderpartierne går sammen om at føre en kampagne om at vælte de borgerlige og danne en ny regering, der vil føre arbejderpolitik. Det er ikke nok, at arbejderpartierne tager magten i deres hænder. Hvis de tager magten, men underordner sig bankerne og de store kapitalister, vil de komme til at føre borgerlig politik og skære ned. Dette vil næsten være værre end slet ikke at tage magten. En sådan situation vil kun tjene til at skuffe og demobilisere arbejderne. Det vil give arbejderne indtryk af, at "det alligevel ikke kan lade sig gøre". Det vil være en katastrofe.

En arbejderregering må have et socialistisk program, hvis den overhovedet skal have et formål. Den må stole på arbejdernes kræfter. Den må opfylde arbejdernes krav, og den må opmuntre arbejderne til at blive aktive og diskutere, hvilken politik, der bør gennemføres. Den må opmuntre arbejderne til at tage kontrol over deres egen skæbne. Den må støtte enhver aktion, arbejderne tager imod kapitalisterne. Enhver strejke må have arbejderregeringens opbakning. Virksomheder, der ikke vil sikre ordentlige forhold for de ansatte, må nationaliseres. Arbejderne må desuden sikres fuld indsigt i regnskaberne, ikke blot for enkeltvirksomheder, men for alle virksomheder, for hele industrien. På denne måde fratager man kapitalisterne muligheden for at bedrage arbejderne med de delregnskaber, hvor der er underskud, og bruge dem som påskud for lønnedgang og mere arbejdspress. En åbning af regnskaberne er forudsætning for arbejderkontrol.

En arbejderregering bør omgående afskaffe arbejdsløsheden. I november 2005 var ledigheden ifølge officielle tal på 5,2 pct. Reelt er den langt højere, da der er mange personer i aktivering og på forskellige ydelser, der ikke tælles med. Det er skandaløst, at der ikke er arbejde til folk, selv om der er masser af opgaver, der skal løses. Arbejdsugen bør nedsættes til 30 timer med fuld løn- og personalekompensation. På den måde er det muligt at sikre arbejde til alle.

Desuden bør en arbejderregering have følgende ting på programmet:

1) Alle nedskæringer og forringelser af velfærdssamfundet må stoppes

omgående! De sidste mange års finanslove har været den ene nedskæring efter den anden. Det kan ikke være rigtigt, at almindelige mennesker skal betale for kapitalismens krise.

2) Al udsalg af velfærden må stoppes! Alle udliciteringer og privatiseringer må høre op og ruller tilbage. Den offentlige sektor må udbygges under de ansattes og brugernes demokratiske kontrol.

3) En høj national minimumsløn for alle mennesker. Vi er mange i dette samfund, der må vende hver en krone for at få hverdagen til at hænge sammen. De lønninger, som mange får, er mildt sagt utilstrækkelige. De danske kapitalister prøver endda at bombe lønniveauet endnu længere tilbage ved hjælp af underbetalt arbejdskraft fra Østeuropa. Indfør i stedet en national minimumsløn på 125 kr. for alle mennesker, inklusiv lærlinge, studerende, pensionister og lignende.

4) Stop for imperialistisk krig og besættelse! To danske soldater er allerede døde i Irak, og samtidig dræbes næsten dagligt irakere, som gør oprør mod besættelsesmagten. Irakerne ser soldaterne som besættelse – ikke som befriere. Ifølge det britiske forsvarsministerium er 82 pct. Af irakerne "stærkt imod" tilstedeværelsen af udenlandske styrker i Irak, og 45 pct. Støtter op om det væbnede oprør. I Sydirak, hvor de danske soldater har base, støtter 65 pct. Op om den væbnede modstand. Danmark må trække sig ud af besættelsen af Irak. Al deltagelse i imperialistisk krig og besættelse må afvises. Pengene må i stedet bruges på skoler, hospitaler og velfærd.

5) Fri adgang til uddannelse og de økonomiske muligheder for det! På gymnasier, folkeskoler, handelsskoler, tekniske skoler og universiteter kan man konstant mærke den borgerlige regerings kolde ånde i nakken. Stop alle nedskæringer på uddannelse. Højere SU til alle. Sænk klassekvotienterne til 24. Indfør en arbejdsmiljølov, der også gælder for elever.

6) Boliger til alle – til en pris, der er til at betale! Akut mangler der tusinder af boliger til unge og hjemløse. I de store byer lægges små lejligheder sammen

til store, som så kan sælges til de rige. Sæt gang i byggeriet af almenyttige boliger! De arbejderfamilier, der har sat sig i bundløs gæld for at få en bolig, må have slettet deres gæld. Lad bankernes milliardprofitter betale! Staten må indføre et loft på boligpriserne, så alle får mulighed for at betale udgifterne til deres bolig.

7) Afskaf bodssystemet – ingen indgreb i strejke- og aktionsretten! Alt for længe har arbejderklassen været undertrykt af arbejdsgivernes ret til at tryne os og stoppe vores strejker med skruebrækkeri og arbejdsretten. Fuld strejke- og aktionsret for arbejdere, funktionærer og lærlinge. Ingen indgreb fra statsmagten, arbejdsgiverne eller politiet.

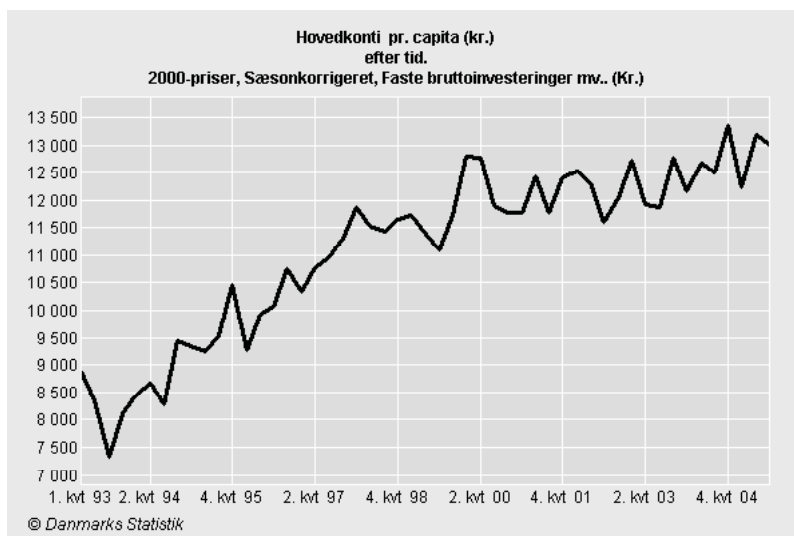
8) Lige løn for lige arbejde – ingen diskrimination på grund af køn, race, religion m.m.! Regeringens politik går efter den gamle parole "del og hersk". Indvandrerne er blevet hårdt ramt af regeringens asociale politik, og kvinderne har stadig ikke opnået ligeløn. Når én gruppe af arbejderklassen holdes nede, rammer det alle. Indfør lige rettigheder for alle – i loven og i virkeligheden. Solidaritet og fælles kamp for at ændre samfundet.

9) Bryd med kapitalismen! At udføre et sådant program kræver, at man overtager de største virksomheder, banker, forsikringselskaber og forretningskæder. Det kræver, at arbejderklassen overtager kontrollen med staten og økonomien og selv styrer begge dele. Med andre ord kræver det et brud med kapitalismens rammer – en revolution. Det er kun muligt, hvis arbejdere og unge kæmper for at bringe arbejderpartierne og fagbevægelsen tilbage på et socialistisk program. Den nuværende ledelse i Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten er ikke i stand til, og har ikke til hensigt, at føre sådan et program ud i livet. Det kræver, at arbejderne kæmper for at genvinde kontrollen over deres egne masseorganisationer.

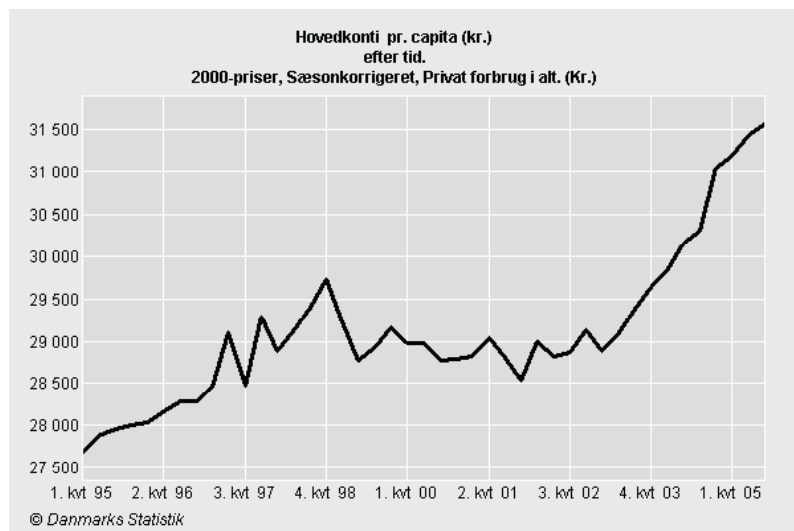
Vi opfordrer alle, der vil kæmpe for at bringe de socialistiske ideer tilbage i arbejderbevægelsen til at gå med i marxisternes kamp for en socialistisk omdannelse af samfundet i Danmark og på verdensplan.

BILAG

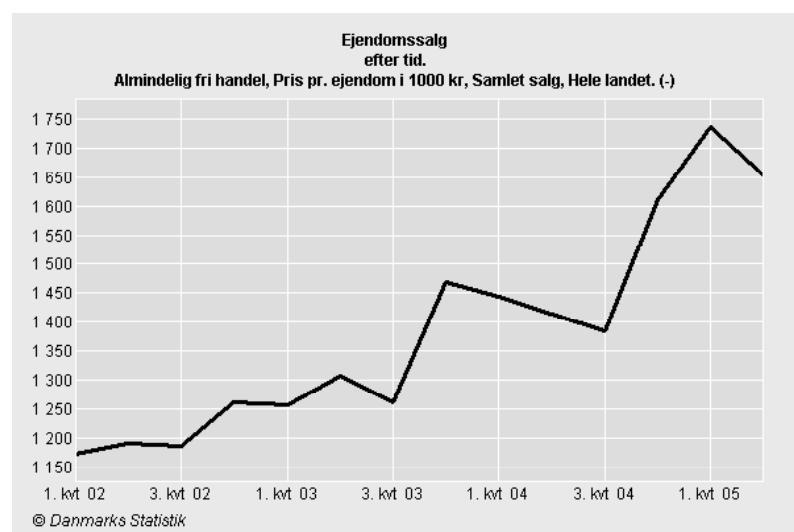
Bilag 1: Væksten i faste investeringer var stor i 1990'erne, men nu er den aftaget.

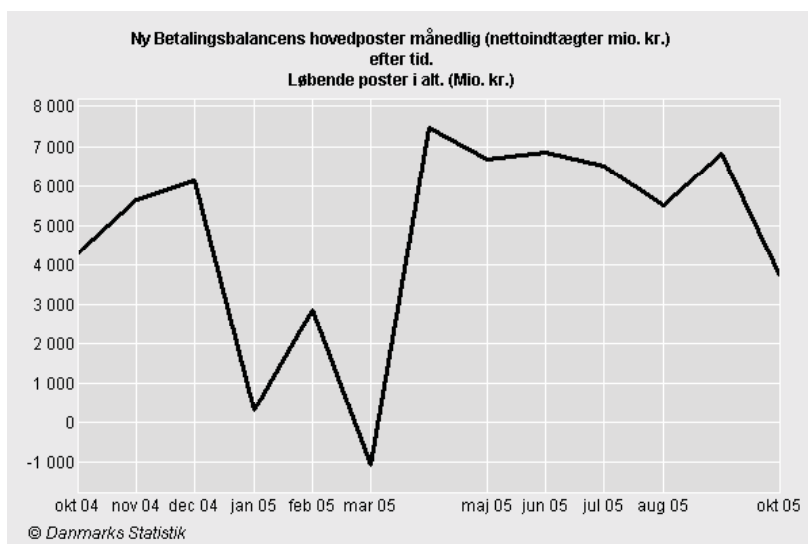
Bilag 2: Det private forbrug

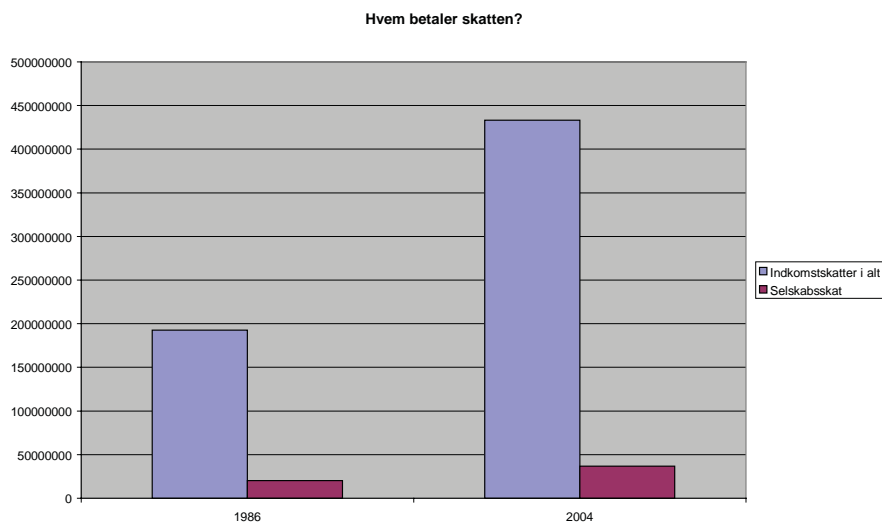
Bilag 3: Boligernes salgsværdi. Ejendomspriserne er enorme, og det har givet mulighed for kæmpemæssige nye lån til at drive det "forbrugsdrevne opsving" fremad. Men det kan ikke vare evigt.

Bilag 4: Betalingsbalancen.

Bilag 5: Det er arbejderklassen, der betaler for velfærd over skattebilletten.

Bilag 6: Boligpriserne er i sidste periode vokset enormt på globalt plan.

The Economist's house-price indices
% change

	Q3 2005* on a year earlier	Q3 2004	1997-2005
South Africa	15.8	34.5	271
New Zealand	14.5	16.4	79
Denmark	14.3	9.7	73
France	14.2	15.5	100
Hong Kong	14.1	31.2	-43
Spain	13.4	16.8	150 [†]
United States	12.0	13.0	85
Sweden	9.5	9.8	98
Belgium	9.4	10.9	71
Italy	7.3	9.7	81
Ireland	7.2	11.5	208
China	6.6	9.9	na
Netherlands	5.6	2.9	85
Canada	4.4	6.9	50
Singapore	3.3	nil	na
Britain	2.4	19.3	166
Switzerland	1.3	2.2	13
Australia	1.0	8.2	112
Germany	na	-1.3 [‡]	nil
Japan	-4.7	-6.0	-30

*Q3 latest †New series ‡2004 average
Sources: ABSA; Bulwien; ESRI; Japan Real Estate Institute; Nationwide; Nomisma; NVM; OFHEO; Quotable Value; Stadlm; Swiss National Bank; government offices

Bilag 7: Lønkvoten (lønnens andel af produktionsresultatet):

Ptc.						
Private erherv	56	56	55,7	54,9	54,6	54,8
Hele økonomien	32,2	63,4	63,2	62,6	62,2	62,4

Kilde: Finansministeriet.

SOCIALISTISK STANDPUNKT

HVEM VI ER

SOCIALISTISK STANDPUNKT udgives af en gruppe marxistiske arbejdere og unge, der er aktive i arbejderbevægelsen. Vi mener, at kapitalismen ikke længere kan tilbyde andet end nedskæringer, øget arbejdspress, massearbejdsløshed og fattigdom.

Derfor må det kapitalistiske system fjernes og erstattes af en socialistisk planlægning af produktionen, hvilket vil sige, at arbejderklassen overtager de største virksomheder, bankerne, forsikringsselskaberne osv. og kontrollerer og styrer det hele demokratisk efter behov og ikke som nu efter kapitalisternes jagt på profit. Vi støtter og deltager i den danske arbejderklassens kamp som en del af den internationale arbejderklassens kamp. Vi mener at det er vigtigt at være internationalt organiseret - for det er kapitalisterne. Vi har søsterorganisationer i bl.a. Venezuela, Nigeria, Pakistan, England, USA, Rusland, Spanien, Sverige, Italien osv.

SOCIALISTISK STANDPUNKT deltager i den daglige kamp og støtter de krav, der stilles på arbejdspladserne og uddannelsessteder (se "HVAD VI STÅR FOR")

Hvis arbejderbevægelsen satte alle sine kræfter ind og kæmpede for disse krav, ville det være muligt at kæmpe dem igennem. Men ledelsen af fagbevægelsen undskylder den manglende kamp med, at kapitalisterne aldrig vil gå med til at opfylde kravene.

Til det er marxisternes svar klart: Har kapitalisterne ikke vilje til at sikre en ordentlig tilværelse for arbejderne og ungdommen, så har arbejderklassen ikke brug for kapitalismen!

Det økonomiske opsving har ikke bragt forbedringer for arbejderklassen, og nu er kapitalismen igen ved at gå ind i en krise. Den eneste vej frem er derfor at fjerne det kapitalistiske system ved, at arbejderklassen overtager produktionsmidlerne og sætter dem under deres ledelse og kontrol. Dette er løsningen på arbejderklassens og ungdommens problemer, og det er hvad arbejderpartierne og fagbevægelsen burde kæmpe for.

Vi opfordrer derfor alle arbejdere og unge til at gå med i **SOCIALISTISK STANDPUNKT's** kamp for at vinde arbejderbevægelsen tilbage på et socialistisk program.

Kig ind på WWW.MARXIST.DK

Kontakt: marxist@marxist.dk, tlf.: 61 65 10 88

HVAD VI STÅR FOR

- En national minimumsløn på 130 kr., gældende for alle inklusiv lærlinge, arbejdsløse og studerende.
- Nationalisering af alle udflytningstruede arbejdspladser under de ansattes ledelse og kontrol
- Genindførelse af dyrtidsreguleringen samt fuld dagpengeregulering, så inflationen ikke udhuler lønnen.
- Stop for alle afgifter og skatter, der udhuler arbejderens lønninger. For et ordentligt, solidarisk skattesystem, der tilgodeser arbejderklassen og beskatter kapitalisterne.
- 30 timers arbejdsuge med fuld løn- og personalekompensation, det er den eneste vej væk fra arbejdsløsheden.
- Lige løn for lige arbejde – ingen diskriminering p.g.a. køn, race osv. Afskaffelse af bodssystemet – ingen indgreb i strejke- og aktionsretten.
- Strejke- og aktionsret til lærlinge, funktionærer og alle andre arbejdere.
- Ægte demokrati i arbejderbevægelsen. Ingen privilegier til vores ledere – arbejderledere på arbejdspladsen.
- Fjernelse af alle nedskæringer på velfærden.
- Kamp imod alle forsøg på yderligere afmontering af velfærdssamfundet.
- Nej til nedskæringer og privatiseringer i den offentlige sektor: Udbyg den offentlige sektor med flere midler og mere personale, under de ansatte og brugernes egen demokratiske ledelse og kontrol.
- Ordentlige og betalelige boliger til alle.
- Fri adgang til ordentlig uddannelse for alle og de økonomiske muligheder for det.

Jeg vil gerne høre mere om **SOCIALISTISK STANDPUNKT** og inviteres til et møde.

Jeg vil abonnere på **SOCIALISTISK STANDPUNKT** (6 nr. for kr. 100,- / Solidaritetspris kr. 150,-).

Navn: _____ Adresse: _____

Post nr.: _____ By: _____ Telefon nr.: _____

Sendes til: **SOCIALISTISK STANDPUNKT**, Degnestavnen 19, st. tv., 2400 København NV.